

Laodicean Times

லவோதிக்சேயன் டைம்ஸ்

1916 - 1879 ஈ - பிரிண்ட்ஸ் தமிழாக்கம்

தொகுப்பு 2 தொகுதி 1 ஜனவரி - ஏப்ரல் - 2012

R 5876

எப்படி நாம் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம்? How we are sanctified?

நீங்கள் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாக வேண்டுமென்பதே தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கிறது - தேசலோனிக்கேயர் 4:3

தேவனுடைய பரிசுத்தவாண்களுக்கு மட்டுமே நமது திறவுகோல் வசனத்திலுள்ள வார்த்தைகளும் அப்போஸ்தலர்களின் எல்லா நிருபங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளது. தம் ஜனங்களைப் பொருத்தமட்டில் அவரது ஊழியத்துக்காகவும், அவருக்காகவும் உலகிலிருந்து முற்றிலும் பிரிந்திருப்பவர்களாக இருந்து, பரிசுத்தமுள்ளவர்களாக வேண்டுமென்பதே தேவசித்தமாகவும், விருப்பமாகவும், அவரது திட்டமாகவும் இருக்கிறது. இன்னார் இன்னார் மட்டுமே பரிசுத்தமாக்கப்படவேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்திருந்தார் என்று கருதுவது தேவசித்தத்துக்கு எதிரானது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட வகுப்பார் இருப்பார்கள் என்பது அவரது சித்தமாக இருக்கிறது. மேலும் இந்த வகுப்புக்குரியவரா இல்லையா என்பது அழைக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவரது கையிலிருக்கிறது.

தேவன் நிறைவேற்றவேண்டிய மாபெரும் பணி ஒன்று இருக்கிறது. அதன்பொருட்டு, ஒருமிக முக்கியமான அந்த காரணத்துக்காகவே ஒரு வகுப்பாரை தெரிந்தெடுத்துவருகிறார். சபை நிறைவடையும்போது அதன் எண்ணிக்கையில் நாமும் ஒருவராக இருக்கவேண்டுமானால், அந்த அழைப்பின் நிபந்தனைகளுக்கும், தகுதிகளுக்கும் இசைவாக மரணபரியந்தம் நடந்து, நமது அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதியாக்கிக் கொள்வோம். கர்த்தர் தற்போது ஒரு மிகவும் விசேஷித்த ஸ்தானத்துக்காகவும், ஒரு விசேஷப் பணிக்காகவும் ஒரு பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட வகுப்பாரை பிரித்தெடுத்து, தெரிவுசெய்துவருகிறார். முதலாவதாக அவர்கள் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவோடு கூட ஆயிரம் ஆண்டுகள் இணைந்து, ஆதாமின் காலத்திலிருந்து ஜீவித்த உலகின் அனைத்து மனிதரையும் பாவம்

மரணத்திலிருந்து விடுவித்து, ஆதாம் இழந்துபோன பரிபூரண மனித சபாவத்தை மீண்டும் அடைய மறுசீரமைப்பார். அதன்பிறகு, நித்தியத்துக்கும் உள்ள அவரது வருங்காலப் பணிகளை, அவர்கள் தலையாகிய கிறிஸ்துவோடு கூட இணைந்து ஆளுகை செய்வார். இதன் காரணமாகவே இந்த பரம அழைப்பு ஒரு பரலோக அழைப்பு என அழைக்கப்படுகிறது. திறவு வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது தற்கால உலகைத் தொடர்ந்துவருகிற யுகங்களில் உலகின் ஜனங்களைக் குறித்த தேவசித்தத்தை குறித்ததல்ல. மற்றும் தேவதூதர்களைக் குறித்த அவரது சித்தத்தைக் குறித்துமல்ல. அவரது சரீரத்தின் அவயவங்களாகவும், கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாக ஆகும்படி அழைக்கப்பட்ட சபையாரைக் குறித்த அவரது சித்தத்தையே இது கூறுகிறது. இந்த யுகத்திற்கு முன்பு, இம்மாபெரும் அழைப்பு ஒருபோதும் அளிக்கப்படவில்லை. அவ்வாறே இந்த யுகம் முடிவடைந்தபிறகு ஒருபோதும் அளிக்கப்படப் போவதுமில்லை. இந்த வகுப்பார் நிறைவடையும் வேளையில், அங்கே கிறிஸ்துவுக்கு ஒரே மணவாட்டியே இருக்கமுடியும். அவர்களுடைய எண்ணிக்கைக்கு கூடுதலாக இனி ஒருபோதும் சேர்க்கப்படப் போவதில்லை. இந்த வகுப்பார் தற்காலத்தில் கிறிஸ்துமூலம் அருளப்படும் தேவகிருபையை கேள்வியுற்றிருந்து, அந்த பந்தயச்சாலையின் பரிசைப் பெறுவதற்கான நிபந்தனைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு நுழைந்திருக்கிறார்கள்.

இம்மாத வெளியீட்டில்

... எப்படி நாம் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம்? 1

... புபலிஸ்ஸத்தியில் சனாநாள் 6

... பரிசுத்த சேஷருவும் ஸார்லோனியுவுக்கும் 10

... ரொடா உட்களுக்கும் இன்னுதலை என்றிவர் 16

லவோதிக்சேயன் டைம்ஸ் ஆப் லவோதிக்சேயர். தேவனுடைய வார்த்தைபின் ஐசுவரியங்களை. லவோதிக்சேயர் தூதனின் படைப்பான ஈ-பிரிண்ட்ஸின் தமிழாக்கம் வாயிலாக புரிந்து கொள்ளுதலுக்கு வந்தால் சகோதரர்களுக்கான ஊழியமாக வெளியிடப்படுகிறது. தொடர்புக்கு, தமிழ்நாடு வேத மாணவர்கள். 77/1 மருதக்குட்டி வீதி, சாஸ்திரி மெயின் ரோடு, ரத்தினபுரி. கோயமுத்தூர் - 27.

நமது திறவு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர் நடைமுறைபாணியில் பேசும்போது, நாம் தேவனால் அழைக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களாக இங்கு இருக்கிறோம் என்கிறார். இப்பொழுது தேவன் என்ன ஒரே காரியத்தை நாம் செய்யவேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறார்? நாம் ஏழாம் நாளை அனுசரிக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறாரா? இறைச்சி உண்பதிலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறாரா? சில குறிப்பிட்ட தனிச்சிறப்புப் பண்புகளை நாம் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறாரா? அவ்வாறு எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. நாம் பரிசுத்தராகவேண்டுமென்பதே தேவனுடைய சித்தமாயுள்ளது. பரிசுத்தமாகுதல் மற்றும் தத்தம் செய்தல்(அர்ப்பணிப்பு) ஆகிய இரு வார்த்தைகளை சில சமயங்களில் ஒன்றுக்கு பதிலாக மற்றொன்று உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவந்தாலும், இவை இரண்டிற்குமிடையே துல்லியமான வேறுபாடுகளுண்டு. தத்தம் செய்தல் (consecrate) என்பது ஒப்புக்கொடுத்தலைக் குறிப்பிடுகிறது. தத்தம் செய்தல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட தருணத்தில், தீர்மானமாக எடுக்கும் ஒரு படி(step). நமது சித்தத்தையும் நம்மிடமுள்ள அனைத்தையும் தேவனுக்கென்று பணிவாக சமர்ப்பித்தல் ஆகும். யார் தன் சித்தத்தையும், தன்னுடையது அனைத்தையும் தீர்மானமாக கீழ்ப்படுத்தாதிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஒருபோதும் உண்மையான அர்ப்பணிப்பு செய்யவில்லை. முழுநேரக் கிறிஸ்தவர்களாகிய தேவபிள்ளைகளுக்கு தங்களை எண்பிக்க இதைக்காட்டிலும் வேறு எந்தப் படியும் கூடுதலாக தேவைப்படாது என்று நாம் நம்புகிறோம். மேலும், மற்றவர்களிடத்தில் தங்களை அதிகப்படியாக வெளிப்படுத்தும் அவசியமுமில்லை. பரிசுத்தமாகுதல் என்ற வார்த்தை, தீர்மானமானதும் முழுமையான பிரதிஷ்டை- ஆரம்பத்தில் மட்டுமல்ல, மாறாக, குணாதிசயத்தில் முற்றிலும் மறுபுறமடைந்த நிலையையும், ராஜ்யத்துக்கு தங்களை ஆயத்தப்படுத்தும் முழு வழிமுறையையும் குறிக்கும். குணாதிசயம் முழுமையாக வளர்ச்சியடைந்து, முதிர்ச்சியடையும்வரை கிறிஸ்தவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் இந்த மேம்பாடு தொடர்கிறது. மேலும் அவ்வாறு முதிர்ச்சியடைந்தபிறகு அதனை மரணபரியந்தம் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பரலோகப் பந்தயத்தில் எப்படி நுழைவது?

ஒருவன் கிறிஸ்துவின் பின்னடியாராக மாறுவதற்கு ஆரம்பகட்டமாக, முழுமையான அர்ப்பணிப்பு அத்தியாவசியமானது என்பதை முழுநேர கிறிஸ்தவர்களில் அநேகர் காண்பதில்லை. நாம் அநேக ஜனங்களோடு உரையாடும்போது, அநேக வருடங்களாக அவர்கள் தேவபிள்ளைகளாகும்படி முயற்சித்துவருவதாகவும், அதற்காக

தேவசித்தத்தை செய்யத் தேடுவதாகவும், பரிசுத்த ஜீவியம் ஜீவிக்கவும் பிரயாசைப்பட்டுவருவதாக எங்களிடம் கூறுகிறார்கள். “நீங்கள் சரியாகத் துவங்கினீர்களா? நீங்கள் இந்த கிறிஸ்துவ பந்தய சாலையில் வெளிப்புறமாக ஓட முயற்சிக்கிறீர்களா? அல்லது உட்புறமாக ஓட முயற்சிக்கிறீர்களா?” என்றே அவர்களிடத்தில் நாம் எப்பொழுதும் மையப்படுத்தி காண்பிக்கிறோம். பின்பு அவர்கள் நாம் என்ன அர்த்தத்தில் பேசுகிறோம் என்று நம்மிடம் கேட்பார்கள். விஷயம் என்னவெனில், இது ஒரு ஓட்டப்பந்தய சாலைக்கு ஒப்பாக உள்ளது என்று அவர்களுக்கு கூறுவோம். எங்கு ஒரு நிச்சயமான பரிசு கொடுக்கப்படுகிறதோ, அங்கு அதற்கேற்ற தீர்மானமான விதிகளும், ஒழுங்குமுறைகளும் இருக்கும். இந்த பந்தய சாலையில் ஓடுபவர் முறையான வழியில் நுழையவேண்டும். ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டு கையொப்பமிடவேண்டும். எல்லா நிபந்தனைகளையும் அந்த மனிதன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதன்பிறகே அவர் போட்டியிடுபவராக நுழையவும், வடிவமைக்கப்பட்ட பாதையில் இலக்கைநோக்கி ஓடவும் முடியும்.

இனி, மற்றொருவர், இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தத் தவறி, நியமிக்கப்பட்ட வழிமுறைப்படி பந்தயச்சாலைக்குள் நுழையாதிருப்பின், பந்தய பாதையில் ஓடாமல் வெளிப்புறத்திலேயே சுற்றிச்சுற்றி ஓடுபவராக இருப்பார். இவர் உட்புறமாக ஓடுபவர்களைக் காட்டிலும் ஒருவேளை வேகமாகவும் சிறப்பாகவும் ஓடினாலும், அந்த ஓட்டப்பாதையில் ஓடும் எவரையும் என்னால் ஜெயிக்க முடியும் என்று பெருமிதங்கொண்டு கூறினாலும், இவரால் பந்தயத்தின் பரிசை அடையமுடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது. அவர் தன்னில்தானே திருப்தியடைந்து கொள்ளமுடியும். அல்லது தன் உழைப்பையும் ஆற்றலையும் வீணடிக்காமலும் முடியும். நிஜமான பந்தய ஓட்டம் அந்த குறிப்பிட்ட பாதையில் நடந்தது. நியமிக்கப்பட்ட அந்த நிபந்தனைகளை அவர் சந்திப்பதில் தோல்வியுற்றதால், பந்தயப் பரிசைப் பெறுவதைப் பொறுத்தமட்டில் அவரது ஓட்டம் முழுவதும் வீணாக முடியும். அவ்வாறே கிறிஸ்தவ ஜீவியம் ஜீவிக்க முயற்சிசெய்யும்ஒருவர், கிறிஸ்துவின் சீஷனாகும் பொருட்டும், பிதாவினால் அவரது பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவும் வேண்டுமானால் முதலாவதாக அதற்குத் தேவையான நிபந்தனைகளையும் விதிகளையும் கற்று, அதை சந்திக்கவேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்களாக தங்களை அழைத்துக் கொள்ளும் அநேகர் செய்யும் தவறு இதுவே என நாம் நம்புகிறோம். நம்மிடத்தில் பேசுபவர்கள் நல்ல நோக்கங்களை வெளிப்படுத்தும்போது, நாம் மையப்படுத்துவது என்னவெனில், “தேவனிடத்தில் நீங்கள் முழு பிரதிஷ்டை செய்துகொண்டீர்களா”

என்பதேயாகும். இவ்வகையான அனுபவத்தை சமீபத்தில் அடைந்திருந்தோம். ஒரு நற்குணசாலியான மனிதன் இருமுறை எங்களை சந்தித்தார். இரண்டாம் முறை அவர் சந்தித்தபோது, நாங்கள் அவரிடத்தில் கூறினோம் – “நீங்கள் இதற்குமுன்பு இங்குவந்தபோது நாங்கள் உங்களிடம் என்ன கூறினோம் என்று ஞாபகமிருக்கிறதா?” என்றதற்கு அவர் பதிலுரையாக, “நான் அதற்காக ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தேன்” என்றார். அதற்கு நாங்கள், “நீங்கள் ஜெபிப்பதற்கு எந்த உரிமையும் பெற்றிருக்கவில்லை” என்றோம் – அதாவது, அவருக்கென பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேசுபவர் இல்லாதவரைக்கும், அவரால் முறையாக ஜெபிக்கமுடியாது என்றோம். ஏனெனில் பிதா, பாவிக்கு செவிசாய்ப்பதில்லை. மேலும் நாங்கள் கூறியது: “நீங்கள் உங்கள் சித்தத்தை தேவனுக்கென்று முழு தத்தம் செய்யும்வரை உங்களால் ஜெபிக்கமுடியாது” என்றோம். பரிந்துபேசுபவர் மூலமாகவே அனைவரும் பிதாவை அடையமுடியும். “என்னாலேயன்றி ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்”. திட்டமான ஒரு வழி அங்கே உண்டு. அதாவது, நீங்கள் உங்கள் வழியே செல்லவும், நான் என் வழியே செல்லுதலுமாகிய வழியாக அவ்வழி இல்லை. சீஷத்துவத்தின் எல்லா நிபந்தனைகளையும் கர்த்தர் தாமே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். “ஒருவன் என் சீஷனாயிருக்க விரும்பினால், தன்னையே வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு, என்னைப் பின்பற்றக்கூடவன்” என்று கர்த்தராகிய இயேசு கூறினார். நம்மை வெறுக்கின்ற படியை எடுக்காதவரைக்கும், கர்த்தருக்கென்று ஒப்புக் கொடுக்காதவரைக்கும், நாம் ஆலயங்களுக்கு போகதல் போன்ற பலவகைப்பட்ட காரியங்களை செய்யலாம். ஆனாலும் கிறிஸ்தவர்களாக ஆகமுடியாது. நமது மீட்பராக இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு, கிறிஸ்து மூலமாக தேவனிடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யும் வரைக்கும் நாம் கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல.

பரிசுத்தமாகுதல் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது :

வேத வாக்கியமொன்றில் நாம் வாசிக்கிறோம் : “உங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துங்கள், நான் உங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துவேன்”. இதன்பொருள் என்னவெனில், தேவனுக்குரியவர்களாக உங்களை நிலைநிறுத்துங்கள். அப்பொழுது அவர் உங்களை நிலைநிறுத்துவார். இந்தப் பணியில் நமது பங்கும் உள்ளது, தேவனுடைய பங்கும் உள்ளது. நாம் முழு பிரதிஷ்டை செய்வோமானால், தேவன் நம்மை பிரதிஷ்டை செய்வார். தமக்கென்று நம்மை அவர் ஏற்றுக்கொண்டு நிலை நிறுத்துவார். அவரது பரிசுத்த ஆவியைக் கொண்டு ஜெனிப்பிக்குதலின் மூலம் இவ்வாறு நம்மை ஏற்றுக்கொண்டதற்கான அடையாளத்தை கொடுத்திருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் புதிய சிந்தையை, புதிய குணாதிசயத்தை , ஒரு புதிய இருதயத்தை பெற்றிருப்பதை வெகுவிரைவில் புரிந்துகொள்ளத் துவங்குவார்கள். இந்த வகுப்பாரைக் குறித்தே பவுல் அப்போஸ்தலன் நமது திறவுசனத்தில் பேசுகிறார், “நீங்கள் பரிசுத்தராகவேண்டும் என்பதே உங்களைக்குறித்த தேவசித்தம்”. அவருக்கென்று நீங்கள் உங்களையே பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறீர்கள். அவரும் உங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, பிரதிஷ்டைசெய்து, அவரது ஊழியத்துக்கென நிலைநிறுத்தியிருக்கிறார்.

நாம் பிதாவினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது, பரிசுத்தமாகுதலின் பணியில் துவக்கநிலை மாத்திரமே. இந்தப்பணி நம்மில் தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்து, பூரணப்படவேண்டும் என்பதும் அவரது சித்தமாயிருக்கிறது. இந்த பரிசுத்தமாகுதலின்பணியில் கர்த்தருக்கென்று நமது சிந்தைகள், நமது கைகள், நமது கால்கள், நமது கண்கள், நமது நாவுகள் – நம்மிடமுள்ள அனைத்தும் முழுமையாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு, பாதிப்புக்குள்ளாகவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சித்தத்தையே நாம் ஆரம்பத்தில் ஒப்புக்கொடுத்தோம், இந்த சித்தம் நம் அழிவுக்குரிய சரீரத்தினால் செய்யும் ஊழியத்தை உள்ளடக்கியது ஆகும்.

இந்த சரீரம் தனக்கென சுபாவப்போக்கை உடையது. இந்த மாம்ச சுபாவத்தின்படியான சித்தத்தை விட்டுவிடுவது என்பது, அந்த நபர் தன் ஒவ்வொரு சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகிய அனைத்தையும் தேவசித்தத்துக்கு கீழ்ப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. அந்த சித்தம் பரிசுத்தமாக்கப் படவேண்டியது ஒரு காரியம், இந்த பரிசுத்தமாகுதலின் சித்தத்தின் கீழ், நம் சிந்தையையும் சரீரத்தையும் இயங்கச்செய்வது மற்றொரு காரியமாக இருக்கிறது. அந்த சித்தம் நமக்குள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் எப்படி நிறைவேற்றப்போகிறோம் என்பதே பிரச்சனை. நமது சித்தம் இந்த பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட நிலைமையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது மட்டுமல்ல, நம்மைக்குறித்த கர்த்தருடைய சித்தத்தை பரந்த மனப்பான்மையில் காணவும், ஆச்சரியங்கொள்ளவும் நமது இருதயத்தை விசாலப்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறாக பலிசெலுத்தும் ஆவியை அதிகதிகமாக பெறமுடியும்.

சத்தியத்தினால் பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் :-

இந்த பரிசுத்தமாகுதலின் பணியில், என்ன வல்லமைகளும், என்ன ஆவிக்குரிய சக்திகளும் நமக்கு உதவுகின்றன? தம் மரணத்துக்கு முன்பு நம் கர்த்தராகிய இயேசு தமது பிதாவிடம் வேண்டின கடைசி ஜெபத்தில், “உமது சத்தியத்தினால் இவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கும், உமது வசனமே சத்தியம் என்றார்” (யோவா 17:17). இங்கு பரிசுத்தமாகுதலின் பணி எப்படி தொடர்ந்து செயல்படுத்தப்படும் என்ற திறவுகோலை

நமக்கு அவர் கொடுத்திருக்கிறார். தேவனுக்கென்று தன்னை பிரதிஷ்டை செய்த ஒருவர் ஆரம்பத்திலேயே தன்னைப்பற்றியும் அல்லது பாவத்தைக் குறித்தும் முழு அறிவைப் பெற்றிருப்பதில்லை. துவக்கத்தில் அவர் ஒரு குழந்தையாகவே இருக்கிறார். ஆனால் வெளியாக்கப்படும் சத்திய செய்திகள்மூலம் வார்த்தையின் வல்லமையின் உதவியால் முன்னோக்கி நடக்கிறார். எப்படி இந்த செய்தி பரிசுத்தப்படுத்துகிறது? தேவனே இவ்வாறு நமக்குள் கிரியைசெய்து, அவரது தயவுள்ள விருப்பத்தையும் செய்கையையும் நம்மில் உண்டாக்குகிறார் என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் விடையளிக்கிறார். மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களை அவரது வார்த்தையின் மூலம் நமக்குத் தருகிறார். ஆலோசனையும் புத்திமதியும் அவர் அளிக்கிறார். இவைகள் நம் இருதயத்தில் நுழைந்து, பரிசுத்த ஆவியை உமிழ்வதன்மூலம் நமக்குள் உத்வேகத்தை உண்டுபண்ணி, சமாதானம், நீதி மற்றும் பரிசுத்தத்துக்குரிய விலையேறப்பெற்ற கனிகளை உற்பத்தி செய்யும்படி ஏவப்படுகிறோம்.

நம் குரு நடந்ததுபோலவே குறுகலான வழியில் விசுவாசத்துடன் நடந்து, நம் தேவனைப் பிரியப்படுத்தி, மகா மேன்மையாகிய மாபெரும் வெகுமதியை அடைவோம். கிறிஸ்துவோடு கூட உடன் சுதந்திரருமாவோம் என்று உணர்கிறோம்.

“இயேசுகிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினாலே, அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்தரத்திற்கேதுவாக, ஜீவனுள்ள நம்பிக்கை உண்டாகும்படி, தமது மிகுந்த இரக்கத்தின்படியே நம்மை மறுபடியும் ஜெனிப்பித்தார். கடைசிக்காலத்திலே வெளிப்பட ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிற இரட்சிப்புக்கேதுவாக விசுவாசத்தைக்கொண்டு தேவனுடைய பலத்தினாலே காக்கப்பட்டிருக்கிற உங்களுக்கு அந்தச் சுதந்திரம் பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது” –1பேதுரு 1:4,5

இந்த பரிசுத்தமாகுதலின் செயல்பாட்டில் சத்தியவசனம் மிக அத்தியாவசியமானது என்று நாம் காண்கிறோம். வேதாகமத்தை வாசிப்பதன் மூலமாகவோ, சங்கீதங்களின் மூலமாகவோ அல்லது வேதாகம விளக்கவுரைகளின் மூலமாகவோ இந்த சத்தியத்தை பெற்றுக்கொள்கிறோம். தேவ வசனம் நம் இருதயத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்போதெல்லாம், பரிசுத்த ஆவியை நமக்கும் ஓரளவாவது அதிகரித்து, பரிசுத்தமாகுதலின் பணியை நடப்பிக்கிறது.

பரிசுத்தமாகுதலின் வழிமுறை :-

நாம் எப்படி பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம் என்று மற்றொரு வசனம் நமக்கு கூறுகிறது. தேவ சித்தத்தின்மூலம்,

“இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய சரீரம் ஒரே தரம் பலியிடப்பட்டதினாலே, அந்தச் சித்தத்தின்படி நாம் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்” – எபி 10:10.

நாம் ஆரம்பத்தில் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை, மாறாக, நாமும் மற்றவர்களைப்போல் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாயிருந்தோம்” என்பதே இங்கு அப்போஸ்தலரின் கருத்தாக உள்ளது. நம்மை நாமே பரிசுத்தப்படுத்த நம்மால் கூடாது. இயேசுகிறிஸ்துவின் சரீரத்தை பலியிட்டதும், அவரது களங்கமற்ற ஜீவியம் நமக்காக பலியிடப்பட்டதுமே நாம் தேவனுடைய பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட பிள்ளையாவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. நாம் செய்துகொண்ட பிரதிஷ்டை நம்மை தேவனுடைய பிள்ளைகளாக்கவில்லை, இதற்கு, முதலாவதாக, இயேசுகிறிஸ்துவின் பலி நிறைவேற்றப்படவேண்டியிருந்தது. அவரது பலியே வழியைத் திறந்தது, அவரது புண்ணியம் நம்மை சுத்திகரித்து, யேகோவாவினால் அங்கீகரிக்கும்படி செய்தது. “ஆவியின் பரிசுத்தமாக்குதலினால்” நாம் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம் என்று மீண்டும் நாம் வாசிக்கிறோம்(1பேதுரு 1:2).

ஞானஸ்நானத்தில் நம்மை ஒப்புக் கொடுக்கும் போது நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படுகிறோம். இவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்படுதலும், ஜெனிப்பிக்கப்படுதலும் நம்மை தனியே வேறுபடுத்தி காண்பிப்பதோடு, அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட சரீரத்தில் நம்மையும் சேர்த்துக்கொள்கிறது. சத்திய ஆவியானது நமக்கு ஊக்கமூட்டி, பரலோக வழியில் வழிநடத்திச்செல்கிறது. அது முதலாவதாக, நாம் பாவிகள் நமக்கு இரட்சகர் தேவை என்று புரிந்துகொள்ளச்செய்தது. அடுத்ததாக, எப்படி தேவனுக்கென்று நம்மை ஒப்புக்கொடுப்பது என்று காண்பித்தது. இவ்வாறு சத்திய ஆவி காண்பித்தபடி நாம் நடந்து, தேவபிள்ளைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டோம். பின்பு இந்த ஆவி நம்மை படிப்படியாக கிறிஸ்துவின் பூரண வளர்ச்சிக்குள் வழிநடத்துகிறது. இவ்வாறு வசனத்தின் மூலமாக, சத்திய ஆவி, பரிசுத்தமாகுதலின் முழுமையை நோக்கி கொண்டசெல்கிறது.

நாம் “உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தால் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம்” என்று(எபி 10:29) நமக்கு கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறு இது நிறைவேறுகிறது? தேவன் திருச்சபையுடன் மாபெரும் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த உடன்படிக்கை, முதலாவது, இந்த சபைக்கு தலையாக இருப்பவருடன் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன்பிறகு, அவரது சரீரமாக உருவாகக்கூடியவர்களோடு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அது ஒரு பலியினாலான உடன்படிக்கை. யேகோவா தேவன் சங்கீதக்காரன் மூலமாக தீர்க்கதரிசனமாகக்கூறினார் :

“பலியினால் என்னோடே உடன்படிக்கை பண்ணின பரிசுத்தவான்களை(பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள், தூய்மையான என்னுடையவர்கள்) என்னிடத்தில் கூட்டுங்கள் என்பார்”(சங்50:5)-இந்த வழியில் இவ்வகுப்பிற்குள் வருபவர்கள், இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டு, ஒன்றுகூட்டப்படுபவர்கள், யேகோவா தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தினாலன்றி, இவ்வகுப்பிற்குள் ஒருவரும் உள்ளே பிரவேசிக்கமுடியாது.

நம் கர்த்தராகிய இயேசு ஞானஸ்நானத்தில் தம்மையே பிரதிஷ்டைசெய்து, பிதாவுடன் உடன்படிக்கைக்குள் பிரவேசித்தார். இந்த உடன்படிக்கையானது நிறைவேற்றப்பட்டு, அவரது கல்வாரி மரணத்தில் முடிவுற்றது. அங்கே அவரது இரத்தம் சிந்தப்பட்டு, பலியாக்கப்பட்ட அவரது ஜீவியம் முடிவுற்றது. அவரது உடன்படிக்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேறு எந்த வழியும் இல்லை. தம் சொந்த மகிமைக்குள் பிரவேசிக்கவும், அதோடுகூட இவ்வுலகின் இரட்சகராகவும், இவை அனைத்தையும் செய்வது அவசியமாயிற்று. அவரது சரீர் அங்கங்களாகியிருக்கிற நாமும் இதே உடன்படிக்கையை பிதாவோடு செய்யவேண்டும். அவரது உபத்திரவம் மற்றும் மரணத்தின் பாத்திரத்தில் நாம் பாணம்பண்ணவேண்டும். அவர் தம்மை கொடுத்ததுபோல், நாமும் நமது ஜீவியத்தை அர்ப்பணிக்கவேண்டும்.நம் இரத்தம் சிந்தப்பட வேண்டும். நமது மனித ஜீவியம் அவரோடுகூட பலியாகவேண்டும். கிறிஸ்துவின் புண்ணியம் நம்மேல் பொருந்தப் பண்ணினதாலேயே நாம் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டோம். மாறாக, நமது இரத்தத்தில் எந்த வல்லமையும் இல்லை. ஆனால் அவரது புண்ணியம் நம்மீது பொழியப்பட்டதினால் அவரது சரீர் அங்கங்களாகிய நாம், அவரது பலியில் பங்குபெறுகிறோம். நமது மரணமும் அவரைப்போலவே தியாகபலியின் மரணமாக, நமது இரத்தம் அவரது இரத்தமாக எண்ணப்படும். இவ்வாறு பலியின் உடன்படிக்கைக்குரிய இரத்தமாகிய புதிய உடன்படிக்கையை முத்திரைபோடுகின்ற இரத்தத்தில், உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தில் பங்குபெற்று, நாம் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம். நம் கர்த்தர் நிறைவேற்றி முடித்ததுபோலவே நமது ஜீவியத்தை இவ்வாறு பலியாக்குவது, ஒரு படிப்படியான செயல்பாடாகும். பரிசுத்தமாகுதலின் பணியே அந்தப் பணியாக இருந்து, மரணத்தில் முடிவடையும்வரை வளர்ச்சியடைகிறது.

ஆகவே நாம் சத்தியத்தினால் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறோம். இது பரிசுத்தஆவியின் மூலம் நம்மிடத்தில் ஒளிருகிறதுஎன்பது உண்மையே.இயேசுவின் சரீர்ம் பலிசெலுத்தப்பட்டு, இந்த பரிசுத்தமாகுதலின் வழி திறக்கப்பட்டது. மேலும் இந்த உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தில் பங்குபெறும் தகுதியை நம் பலியின் உடன்படிக்கை

நமக்குத்தந்தது. மரணபரியந்தம், முழுமையாக நாம் பரிசுத்தமாகுதலை இது பொருள்படுத்துகிறது. கிறிஸ்துவின் பாத்திரத்தில் பாணம் பண்ணாதவர்கள் எவர்களோ, அவரது பலியின் மரணத்தில் பங்கேற்காத அவர்களுக்கு, இராஜ்யத்திலும் பங்கில்லை. பரலோகத்திலிருந்து இறங்கிவந்த அப்பத்தை புசிப்பதில் உலக ஜனங்களுக்கு பங்குண்டு. ஆனால் கிறிஸ்துவின் பலிசெலுத்தப்பட்ட சரீரத்தில் அங்கமாகப் போகிறவர்கள், அவரது இரத்தத்திலும் பாணம்பண்ண வேண்டியதும், அவரது மரணத்தில் அவரோடுகூட பங்கேற்பதும் அவசியமாயிற்று. நாம் அவரது உயிர்த்தெழுதலில், முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குகொள்ளும்படியாக, அவரது மரணத்தில் அவருக்கொப்பாக இருப்பதும் அவசியமானது. பாத்திரத்தில் பாணம்பண்ணுவதில் உலகத்தாருக்குப் பங்கில்லை. உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தைக்கொண்டு எவ்வாறு திருச்சபை பரிசுத்தமாக்கப்பட்டதோ, அவ்வாறே முழு உலகத்திற்கும் புதிய உடன்படிக்கையை முத்திரை போடவேண்டும். பலிசெலுத்தப்படுதல் இன்னும் பூர்த்தியடையாததால் முத்திரைபோடுதல் இன்னும் முடிவுறவில்லை. விரைவில் ஸ்தாபிக்கப்படவிருக்கும் புதிய உடன்படிக்கைக்கு நிழலாக நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கை உள்ளது. நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கை நிழலான காளை மற்றும் ஆட்டின் இரத்தத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டது. அவ்வாறே புதிய உடன்படிக்கையானது மேன்மையான பலிகளின் இரத்தத்தால் முத்திரையிடப்பட வேண்டும்.

இரத்தம் தெளிக்கப்படுதலின் நிழலும் நிஜமும்

வெள்ளாடு வகுப்பாருக்கு இது ஒரு தகுதியை எதிர்பாராமல் தரும் தேவ ஈவு. நிழலில், நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கை ஸ்தாபிக்கப்படும்போது, மோசே காளை மற்றும் வெள்ளாட்டு இரத்தத்தினை எடுத்து, முதலாவது நியாயப்பிரமாண புஸ்தகத்தின்மேல் தெளித்தார். இவ்வாறு தேவ நீதிநியாயத்தை நிழலாக திருப்திசெய்தபிறகு, எல்லா ஜனங்கள்மேலும் தெளிக்கப்பட்டது. இதற்கு நிஜமாக, காளை மற்றும் வெள்ளாட்டின் இரத்தம் முதலாவது, நியாயப் பிரமாணத்தின்மேல் தெளிக்கப்பட்டு, முழு உலகத்திற்காகவும் நீதி நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்பிறகு, இரத்தம் ஆதாமுக்குள் மரித்த உலகின் எல்லா ஜனங்கள்மேலும் தெளிக்கப்பட்டது. மீட்கும்பொருளின் பலியினாலும், அதன் நன்மைகளை பொருந்தச்செய்வதன் மூலமாகவும், வரவிருக்கும் யுகத்தில் உலகம் படிப்படியாக அடையப்போகிற திரும்பக் கொடுத்தலையே இது குறிப்பிடுகிறது. தலையும் சரீர்முமாயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆயிரமாண்டு ஆட்சியில் இது நிறைவேற்றப்படும்.

நிஜத்தில் ஒரு காளை மற்றும் ஒரு வெள்ளாடு பலியிடப்பட்டிருக்க, நிழலில் ஏன் அநேகக் காளைகள் மற்றும் வெள்ளாடுகள் பலிசெலுத்தப்பட்டன? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். ஏன் இந்த வித்தியாசம் நிகழ்ந்தது? ஒரு வித்தியாசமும் அங்கு நிகழவில்லை என்று நாம் பதிலளிக்கிறோம். நிழல் காளை மற்றும் வெள்ளாட்டின் பிரதி(duplicate) மட்டுமே இடம்பெற்றது. ஏன் அவ்வாறு நடந்தது? இஸ்ரவேலர் எல்லார்மீதும் தெளிக்கப்படுவதற்கு ஒரு காளை மற்றும் ஒரு வெள்ளாட்டின் இரத்தத்தைக் காட்டிலும் கூடுதலான இரத்தம் தேவைப்பட்டதன் நிமித்தமாகவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. ஆனால் கருத்தில் எவ்வித மாற்றமுமில்லை. இது நிஜமாக உள்ள ஒரு காளை மற்றும் ஒரு வெள்ளாட்டின் பணியையே அடையாளமாகக் காட்டுகிறது. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு, கர்த்தருடைய வெள்ளாட்டு வகுப்பாராக இருப்பதற்கான மாபெரும் பாக்கியம் இதுவாகும். இவர்கள் தற்காலத்தில் அவரோடு பாடுகளில் பங்கடைவதன்மூலம், நித்திய யுகங்கள் முழுவதும் மகிமையில் அவரோடுகூட ஆளுகை செய்வார்கள். நாம் இந்த மகிமையான அழைப்பை விகவாசத்தோடு மரணபரியந்தம் நிறைவேற்றி, தேவனிடத்தில் இந்த மகா மேன்மையான அழைப்பை நிரூபித்துக் காட்டுவோமாக!

R 4915

ஹா! ஆசிக்கிறேன்

கீழ்ப்படிந்து தாழ்வாலிலே அன்புடன் உப் சித்தாச்செய்ய ஆசிக்கிறேன் ! ஆசிக்கிறேன்! உப்ரிடலா ஜெபிக்கின்றேன், உதவிடுப் எப் நேச சிரட்சகரே! ஆண்டவரே! என்மையே ாகிழ்ச்சியான செய்தியாக ஆக்கிவிட என்மையுப் பயன்படுத்தாப், நானே ஆசிக்கிறேன் பசிதாபி் கொண்டுள்ள ானிடர்கள் யாவருலா உப்புடைய சிரகசியத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமன்றோ! ஆசிக்கிறேன்! ஆசிக்கிறேன்! எனை பயன்படுத்த யாசிக்கிறேன் நீரே என் கரப் பற்றி நடத்திச்செல்ல ஆசிக்கிறேன் பாதாப் ஒற்றி நடக்கவேண்டும், நீர்ரிடும் நடத்தாப் என்னை செய்திசொல்ல வாயிலே காத்திருக்கேன் சிவகலே நான், ஆணையிடுப், உப் ஆவி தந்து நிரப்பிவிடுப் எனை முழுதாப், சித்தாச் செய்திடவுப் செய்திசொல்ல தயார்ப்படுத்தாப்

– அனாதியுடன் உப்ரிடல் நான்

அனாதியாக காத்திருக்கேன் இன்னமுலா

என்னதான் கடினான வேலை என்றபோதிலுமே

நீர் செய்தவண்ணம் செய்திடவே வழிகாட்டுப் அன்புளறே!

சிப்பாருலகப் உப் ஆவி அறிந்துகொள்ள ஆசிக்கிறேன்

ஆசிக்கிறேன் பூரி எல்லாப் யாவே புகழ் பாடவேண்டுப்

பாருலக ஆஸ்திகளின் ஆசைதனை விட்டொழித்து

நீர் நியரித்த வழிதனிலே நடத்திடவுப் ஆசிக்கிறேன்

ரிட்புக்கான ஒவ்வொருஅடியையுப்

உப்புடனே எடுத்துவைத்து

பாடுபட்டுமகா பரிசுத்தஸ்தலந்தனில் நிற்க ஆசிக்கிறேன்

ரிகிழ்வுடனே பலிசெலுத்திஆனந்த களிப்புடனே

உப் வழியில் யாப் செல்ல ஆசிக்கிறேன் ஆசிக்கிறேன்

என் விளக்கை சுத்துச்செய்து எண்ணையினால் நிரப்பிவிட்டீர்

‘வா என் அன்பே! உன் பிரயாசப் விட்டாழித்து

சுதந்தரத்தில் பங்குகொள்வாய்!’

என்றே என் ாணவாளன்

என்னை அழைக்குப் சத்தாப் கேட்குப் ! நானறிவேன் !

– Dr.ஆகனஸ் ஹாவிலண்ட்

R5878

புயலின்மத்தியில் சமாதானம் QUIETNESS IN THE MIDST OF STORMS

அவர் சமாதானத்தை அருளினால் யார் கலங்கப் பண்ணுவான் ?–யோபு 34:30

யோபுவின் நாட்களில் வாழ்ந்த ஒரு வாலிபனாகிய எலிகு பேசின வார்த்தைகளே இவைகளாகும். இச்சம்பவம் நடந்த காலம், ஆபிரகாம் வாழ்ந்த காலமாக இருக்கலாம் என உத்தேசிக்கப்படுகிறது. யோபுவின் துன்பநேரத்தில் அவரைத் தேற்றுவதற்கு அவரால் அழைக்கப்பட்டிருந்த நான்கு நண்பர்களில் எலிகுவும் ஒருவர். மற்றவர்களைக்காட்டிலும் மிக இளையவராக இருந்த எலிகு, யோபுவின் மற்ற மூன்று நண்பர்கள் சரளமாக பேசினதைப்போல் பேச தயங்கினார். அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, அவர்கள் எங்கு தவறு இழைக்கிறார்கள் என்று கவனித்திருந்தார்.

வேதாகமத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிற சில குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள், தேவனால் ஏவப்பட்டவை என்று கருதமுடியாது, அல்லது அவை உண்மை என ஏற்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதே நிஜம். நம் இளமைப் பிராயத்தில் சிலரோடு கலந்துரையாடும்போது, உரையாடலின் இறுதியில், மற்ற வசனங்களோடு முரண்படுகிற ஒரு வேத வாக்கியத்தை கோடிட்டுக் காண்பித்து முடிப்போம். “அது வசனமாயிருக்குமானால், நாம் அதனை அறிய

வாஞ்சையாயிருக்கவேண்டும்” என்று நாம் கூறுவோம். நம்மோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவர் அதனைத் தேடி, கண்டுபிடித்து படிப்பார். “சாத்தான் பேசியதாவது. என்று ஆரம்பித்து தொடர்ந்து படிப்பார். நிச்சயமாகவே சாத்தான் ஏவினான் என்று விசுவாசிக்க எந்தக் காரணமுமில்லை, சாத்தானின் வார்த்தைகள் ஊக்கப்படுத்துகிறது என, விசுவாசிக்க எந்தக் காரணமும் இல்லை.

எலிகுவால் பேசப்பட்ட இந்த வார்த்தைகள் யோபுவின் மற்ற தேற்றுபவர்கள் பேசினதைக் காட்டிலும் ஞானமாக இருந்தது. நாம் பகுத்தறிந்தவரைக்கும் மற்ற மூவர், மனித ஞானத்தையே மிகைப்படுத்திப்பேசினர். “அவர் சமாதானத்தை அருளினால் யார் கலங்கப் பண்ணுவான்” என்று எலிகு கேள்விகேட்கும்போது, யோபுவைக் குறித்த தவறான அபிப்பிராயங்களுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளிவைக்க முயல்வது தெரிந்தது. வரம்புமீறின பேச்சால் வெறுப்புற்றாலும், எலிகுவின் வார்த்தைகள் யோபுவையோ அவரது மூன்று நண்பர்களது வாதங்களை ஆதரித்தோ பேசவில்லை. யோபு மிகவும் தீயசெயல்கள் சிலவற்றை செய்திருக்கவேண்டும், இதன் காரணமாகவே அவரது ஓட்டகங்களும், அவரது ஆடுமாடுகளும் , அவரது அனைத்து உடைமைகளும், அவர் பெற்றிருந்த அனைத்தும், இவற்றோடுகூட அவரது குழந்தைகளும் அழிக்கப்பட்டன என்று யோபுவின் நண்பர்கள் மூன்றுபேரும் தர்க்கித்தனர். அவர் தனது பத்து குழந்தைகளையும் அதோடுகூட தன் மனைவியின் பாசத்தையும் இழந்திருந்தார். ஆகவே அவர் சில மாபெரும் குற்றத்தை செய்திருந்தாலேயே, தேவன் இவர்பேரில் கோபமாக உள்ளார் என அவரது தேற்றுபவர்கள் அவரை ஒப்புக்கொள்ள வைக்க முயன்றனர். ஆனால் யோபுவோ தாம் மிக சிறப்பாகவே தேவனோடு தொடர்புகொண்டிருப்பதையும், அதேசமயத்தில் பூரணமாக அல்ல என்றும், தேவபக்தியுள்ள ஒரு நீதிமானாகவும், மேன்மையான ஜீவியம் ஜீவிப்பதையும் வலியுறுத்தினார்.

எலிகுவின் பலமான வாத ஆதாரம் :-

யோபு தன் வாதத்தை முன்வைத்தும், அவரது மூன்று நண்பர்கள் தங்களது வாதத்தை முன்வைத்தும் ஓய்ந்தபிறகு, எலிகு பேசத்துவங்கி, “நீங்கள் துயரத்தில் அகப்பட்டுள்ளதை நீங்களே ஒத்துக்கொள்கிறீர்கள். இப்பொழுது தேவன் உங்களுக்கு சமாதானத்தை அருளினாரானால், யாரால் உங்களை கலங்கப் பண்ணக்கூடும்? இந்த உபத்திரவம் உங்கள்மேல் வரும்படிக்கு அவர் நிச்சயமாக தீர்மானித்திருக்கிறார்”.

தேவன் சார்பாக எலிகு பேசினார். யோபு சமாதானத்தையும் வளமையையும் இனி பெற்றிருக்கக்கூடாது என்று கர்த்தர் ஏற்பாடுசெய்திருந்தது வெளிப்படையாகிறது. இல்லாவிடில் இந்த இன்னல்கள் அவருக்கு நேர்ந்திருக்காது. அதற்கான காரணம் எதுவாயிருந்தாலும், யோபுவுக்கு நேர்ந்த பேரழிவு எதிர்பாராமல் நேர்ந்ததல்ல.

தெய்வீக கரம் இவ்விஷயத்தில் நிச்சயமாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஒருவேளை சாத்தானே இந்த கஷ்டங்கள் அனைத்தையும் வருவித்திருந்தாலும், தேவன் அதை அனுமதித்திராவிடில், அவனால் அவ்வாறு செய்திருக்கமுடியாது. தெய்வீக ஏற்பாட்டையும், சித்தத்தையும் தடுக்க யாராலும் முடியாது. உம் விஷயத்தில் தீர்மானிக்க கர்த்தருக்கு உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டு, ஆனால் யோபுவுக்கு இல்லை என்பதை அவரிடம் எலிகு தெளிவாக எடுத்துரைத்தார். ஜீவியத்தில் எல்லாக் காரியங்களிலும் தேவனுக்கு உள்ள நியாயமான அதிகாரத்தையும் வல்லமையையும் தெளிவாய் தெரியும்படி அவர் காண்பித்ததோடு, அவரோடு இணைந்திருப்பவர்களைக் காட்டிலும் யோபு அதிக நீதிமான் என்பதை தற்செயலாக காண்பித்தார். அவர் ஒரு பாவியாக இருந்தபோதிலும், இவ்விஷயத்தில் அவருக்கு நேர்ந்த மனத்துயரங்கள் அதன்பொருட்டு ஏற்பட்டதல்ல.

எலிகுவின் இந்த சொற்பொழிவிலிருந்து, நாம் ஆதாயமாக ஒரு கருத்தை பெறமுடியும். ஆனால் இதற்கு மாறாக, முற்காலங்களில் பரிணாமவாதிகளின் கருத்துப்படி, மனிதன் ஒருகாலத்தில் குரங்காக இருந்தான் என்ற பகுத்தறிவின் வழிமுறை மனிதனால் பின்பற்றப்பட்டது இங்கு கூறப்படுகிறது. இன்றைய நாளிலும் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் கூட இதைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பேசாமல், இதுவே ஒரு ஞானமான கொள்கை என்று கருதுகிறார்கள்.

உபத்திரவங்கள் தேவனது தயவற்ற நிலைமைக்கு நிரூபணமாகாது :-

யோபு ஒரு மாபெரும் பாவியல்ல என்று நாம் காண்போம். இதற்கு மாறாக, அவர் தேவனுக்கு ஒரு உண்மை ஊழியனாகவும்

உண்மை தீர்க்கதரிசியாகவும் விளங்கினார். தேவனால் விசேஷமாக நேசிக்கப்பட்டவன் என்று வேதாகமம் இவரைக்குறித்தே கூறுகிறது. எசேக்கியேல் 14:19,20 வசனங்களில் இது கூறப்பட்டுள்ளது;

“நான் அந்த தேசத்தில் கொள்ளைநோயை அனுப்பி, அதிலுள்ள மனுஷரையும் மிருகங்களையும் நாசம்பண்ணும்படி, அதின்மேல் இரத்தப்பழியாக என் உக்கிரத்தை ஊற்றும்போது, நோவாவும் தானியேலும் யோபுவும் அதின் நடுவில் இருந்தாலும், அவர்கள் தங்கள் நீதியினால் தங்கள் ஆத்துமாக்களை மாத்திரம் தப்புவிப்பார்களேயல்லாமல், குமாரனையாகிலும் குமாரத்தியையாகிலும் தப்புவிக்க மாட்டார்கள் என்று என் ஜீவனைக்கொண்டு சொல்லுகிறேன் என்பதை கர்த்தராகிய ஆண்டவர் உரைக்கிறார்”.

மேலும் யாக்கோபு அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார் ; “இதோ பெறுமையாயிருக்கிறவர்களைப் பாக்கியவாண்களென்கிறோமே, யோபின் பொறுமையைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள், கர்த்தருடைய செயலின் முடிவையும் கண்டிருக்கிறீர்கள். கர்த்தர் மிகுந்த உருக்கமும் இரக்கமும் உள்ளவராயிருக்கிறாரே” - யாக்கோபு 5:11.

தேவனால் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றி, யோபுவுக்கு துன்பங்கள் நேரிட்டிருக்காது என்பது நிதர்சனமான உண்மை. தேவன் சமாதானத்தை தர விரும்பினாரானால், அதைக் குலைக்க ஒருவராலும் கூடாது. ஆனால் தம் ஊழியக்காரனை பரீட்சிக்க அவர் அனுமதியளித்தார். அவரால் நேசிக்கப்பட்ட அவரது குமாரனுக்கு துன்பங்களை எவ்விதத்தில் அனுமதித்தாரோ, அவ்வாறே அவரது சபைக்கும் துன்பங்களை நேரிட அனுமதிக்கிறார். அவரது குமாரனுக்கெதிராக எல்லா வகையிலும் தீமையை மனுஷர்மூலம் நேரிட அவர் அனுமதித்தார். அவரைப் பரிபாசம் பண்ணவும், அவர்மேல் துப்பவும், அவரை அடிக்கவும், அவரை கொடுமைக்குள்ளாக்கவும், முடிவில் அவரை சிலுவையிலிறையவும் அனுமதித்தார். இந்த விஷயங்களில் சமாதானத்தை தேவன் எப்பொழுதும் தரவில்லை, மாறாக துன்பங்களையே அதிகதிகமாக அடையும்படி செய்தார்.

தேவனுடைய பராமரிப்புக்கு ஒப்புக் கொடுத்தவர்களுக்கு இந்தப்பாடத்தின் மூலம் கற்பது என்னவென்றால், தெய்வீக அனுமதியின்றி ஒருவராலும் அவர்களை உபத்திரவத்துக்கு உட்படுத்தமுடியாது என்பதேயாம். இந்த சவிசேஷயுகத்தின்போது தம் பிள்ளைகளுக்கு அனைத்தையும் நன்மைக்கேதுவாகவே நடக்கும்படியாக அவர் ஏற்பாடு செய்வதாகவும், நம் திராணிக்கு மேலாக நாம் சோதிக்கப்படுவதற்கு அவர் இடங்கொடுக்கமாட்டார் என்றும் கர்த்தரே நமக்கு கூறியிருக்கிறார்(1கொரிந்10:13). நம் கர்த்தரின் விஷயத்தில் அவரை நொருக்கவும், துன்பங்களையும்

மரணத்தையும் அவர்மேல் வரப்பண்ணவும் யேகோவாவுக்கு பிரியமாயிற்று (ஏசாயா 53:10). அவரது நீதி, ஞானம், அவரது அன்பு மற்றும் அவரது வல்லமையை இது சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிற- படியால், உலகம் சீர்பொருந்துவதற்காக இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த தேவன் பிரியமாயிருந்தார். அதோடுகூட, இது நம் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு மாபெரும் கனத்தையும் மகிமையையும் முடிவில் கொடுத்தது.

கர்த்தருடைய ஜனங்களைப் பொருத்தவரை, யுகங்களின் மாற்றங்கள் தொடர்பான சில குறிப்பிட்ட காரியங்கள், அவர்களுக்கு நேரிடும் கடினமான பரீட்சைகள் மூலம் நிறைவேற வேண்டியிருந்தது. அதோடுகூட அவரை கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில், அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கிற அவரது பிள்ளைகள்மேல் குறிப்பிடத்தக்கதான பரீட்சைகளை வருவிக்க தேவன் சித்தங்கொண்டார். அவரிடத்தில் அவர்கள் அசைக்கமுடியாத விசுவாசம் வைத்திருக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினார். தேவனுடைய பிள்ளைகள் நமது திறவுகோல் வசனத்தை எலிகு யோபுவிடம் கொடுத்த ஆலோசனையை, ஒரு வித்தியாசமான வழியில் அர்த்தங்கொள்ளவும் முடியும். “தேவன் சமாதானத்தைக் கொடுக்கும்பொழுது, யார் கலங்கப் பண்ணுவான்” என்று நாம் உண்மையாக கூறமுடியும். கர்த்தரின் பரிசுத்தவான்கள் அனைவரும் குறிப்பிட்ட அளவு சமாதானத்தையும் இருதயத்தில் ஒப்பவையும் அனுபவிக்கமுடியும் என்று நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். அவர் கட்டும் உபத்திரவத்தை அனுமதித்தாலும்கூட, இந்த சமாதானத்தை அடைய முடியும் என்று நாம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

எபிரேயருக்கு எழுதின நிருபத்தில் அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறார்;

“விசுவாசித்தவர்களாகிய நாமோ இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிக்கிறோம்”.

நாம் விசுவாசிக்கும் மனப்பான்மையை பெறும்பொழுது, தேவனிடத்தில் முற்றிலும் நம்பிக்கை அடையும்போது நாம் இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசிக்கிறோம். சில சமயங்களில் தவறான ஆவியை ஜெயங்கொள்ள வெளிப்புறமான உபத்திரவங்கள் உதவிகரமாக இருக்கும். மேலும், பிறருக்கு நேரிடும் காரியங்களில் ஆவிக்குரிய சக்தியும், உற்சாகமும் முற்றிலும் நசங்குண்டு போவதைக்கண்டு, கர்த்தரின் பிள்ளைகள் சோர்ந்து போகக்கூடாது. அத்தகைய அனுபவங்களிலிருந்து, அவர்கள் தங்களிடமுள்ள தவறான ஆவியை கண்டடைவர். அன்பின் கரமே அவர்களை அடிக்கிறது, எத்தனைபேருக்கு, எந்தஅளவு கடினமாக சிட்சை தருவது என்று கர்த்தரே அறிவார்.

பூரண அமைதியோடு காத்துக்கொள்ளுவீர் :-

“உம்மையே உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்ட மனதையுடையவன் உம்மையே நம்பியிருக்கிறபடியால் நீர் அவனைப் பூரண சமாதானத்துடன் காத்துக்கொள்வீர்”- ஏசாயா 26:3 புதியசிருஷ்டிகளாக, இந்தக் கருத்து நமக்கு மிகுந்த விலையேற்பெற்றது. எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவ சமாதானம் நமது சிந்தைகளையும் இருதயங்களையும் காத்துக்கொள்ளும்(பிலிப் 4:7). வரவிருக்கும் நித்திய மகிமையோடு ஒப்பிடும்போது, தற்காலத்துப்பாடுகள் ஒப்பிடத் தக்கவையல்ல ஆகவேதான் அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்;

“காணப்படுகிறவைகளையல்ல, காணப்படாதவைகளை நோக்கியிருக்கிற நமக்கு, அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கும் இலேசான நம்முடைய உபத்திரவம் மிகவும் அதிகமான நித்திய கனமகிமையை உண்டாக்குகிறது”—2கொரிந்4:17,18. நம் சிந்தை கர்த்தருக்குள் நிலைத்திருந்து, நம் அனுபவங்களை முறையான கண்ணோட்டத்தில் அணுகும்போது, கவிஞரோடு சேர்ந்து நாமும் பாடலாம்: இந்த அடைக்கலத்தை இறுகப்பற்றியிருக்கும்போது, ஆழ்ந்த நம்அமைதியை அசைக்கமுடியாது எந்தப் புயலாலும்

நாம் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறபடியால், வெளிப்புறமான நிலைமைகள் எப்படியிருந்தாலும் அது ஒருபொருட்டல்ல. எப்படி மழையும் புயலும் அதன்பிறகு சூரியப் பிரகாசமும் வருகிறதோ, அதுபோல் கர்த்தருடைய ஜனங்களது வாழ்க்கையில் பரிசைகளும் கஷ்டங்களும் மகிழ்ச்சியோடு ஒன்றுசேர்ந்து வரும். அவர்களது உடன்படிக்கைக்கு இசைவாக உள்ள நீதியான எல்லா குதூகலங்களையும் அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். பொறுமை, அனுபவத்தை உண்டாக்கும் என்றறிந்து, அவர்கள் சோதனை வேளைகளில் பொறுமையை வெளிப்படுத்த கற்றுக்கொள்வார்கள். இவ்வாறு அனுபவத்தை அதிகதிகமாக அடையும்போது, அதன்மூலம் பிறக்கும் நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது – ரோமர் 5:3–5.

ஆகவே கிறிஸ்தவர்களுக்கே நமது திறவுகோல் வசனம் நிச்சயத்தைக் கொண்டுவருகிறது. அதன்படி, தேவன் அமரிக்கையைத் தரும்போது, ஒருவனாகிலும் கலங்கப் பண்ணமுடியாது. அவர்கள் “என்னிமித்தம் உங்களை நிந்தித்துத் துன்பப்படுத்தி, பலவித தீமையான மொழிகளையும் உங்கள்பேரில் பொய்யாய்ச் சொல்வார்கள்.. “என்று நம் குரு கூறியிருக்கிறார். அப்பொழுது நாம் “”சந்தோஷப்பட்டு களிகூருவோமாக”. “உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக” (மத்5:11,12; யோவா 14:1). இந்த நிலைப்பாட்டின்படி திறவுகோல்

வசனத்தை நாம் கண்ணோக்கும்போது, அது மிகவும் விலையேற்பெற்றதாய் உள்ளதாக எண்ணுகிறோம்.

நாம் உண்மையுள்ளவர்களென நிரூபிக்கப்பட துன்பம் அவசியமானது :-

நம் பரலோகப்பிதா பலவகைப்பட்ட துன்பங்கள் நம்மேல் வருவதற்கு வடிவமைத்திருக்கிறார். இவைகளில் படிப்படியாக அபிவிருத்தியடைவதன்மூலம், நமது குணாதிசயங்கள் நிரூபணமாகும். துன்பங்களாகிய அனுபவங்களை அடைய நாம் அனுமதிக்கப்படுவது, தெய்வீக திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது(சங்119:67, 71,75; 34:19,20). ஆகவே இன்றைக்கு தேவபிள்ளைகள் துன்பத்துக்குள்ளாவது, அல்லது அவர்களுக்கு சோதனைகள் நேரிடுவதைப் பார்த்து, தேவன் அவர்களுக்கு எதிராக இருக்கிறார் என்று நாம் கூறக்கூடாது. நாம் ஒவ்வொருவரும் அவரது சித்தப்படி துன்பப்படுவதற்கு மனப்பூர்வமாக நம்மை செயல்பாடுகளின்மூலம் வெளிப்படுத்தவேண்டும். இதில் அடிக்கடி அநீதியினிமித்தம் துன்பப்படவும் நேரிடும். தேவசித்தத்துக்கு பொறுமையோடும் மனமகிழ்ச்சியோடும் ஒப்புக்கொடுத்தலையே நம் கர்த்தர் நமக்கு ஒரு முன்மாதிரிகையாக ஏற்படுத்தினார். நாம் அவரது அடிச்சுவடுகளில் நடக்க வேண்டும். மேலும் அப்போஸ்தலர்கள் கஷ்டங்களும் உபத்திரவங்களும் அவர்கள்மேல் வந்தபோது அவர்கள் எப்படி நடந்துகொண்டார்கள் என்று அவர்களைக் குறித்த முன்னுதாரணங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். அதோடுகூட, சவிசேஷயுகத்தின் துவக்கமுதல் இறுதிவரை, எல்லா பரிசுத்தவான்களின் அனுபவங்களும் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

துன்பம் என்பது தேவனுடைய தயவுற்றநிலைக்கான ஒரு அடையாளமாகக் கூறமுடியாது. இதற்கு மாறாக, “நீதிமானுக்கு நேரிடும் உபத்திரவம் அநேகமாயிருக்கும்” என்று நாம் அறிவோம். மேலும் “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவபக்தியாய் நடக்க மனதாயிருப்பவர் யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்”. சத்தியம் சிலவகைகளில் உபத்திரவத்தை வருவிக்கும். கர்த்தரிடத்தில் உண்மையாய் இருப்பவர்களுக்கு அதிக உபத்திரவத்தை உண்டாக்கும். அப்போஸ்தலர் கூறுவதுபோல்,

“எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் சிட்சை உங்களுக்குக் கிடையாதிருந்தால் நீங்கள் புத்திரராயிராமல் வேசிப்பிள்ளைகளாயிருப்பீர்கள்”– எபி 12:8.

தேவன் இருதயத்திற்கு சமாதானம் தருவாரானால் இவ்வாறு சமாதானம் இருதயத்தில் ஆட்சிசெய்து, தேவனோடு இசைவாயிருப்பவனை நிலைகுலையச் செய்ய யாரால் கூடும்? இதுவே எல்லோருக்கும் மாபெரும் ஆசீர்வாதமாகும். இயேசுவின் அடிச்சுவடுகளில் உண்மையாய் நடக்க போராடுபவர்களுக்கு இந்த சமாதானத்தை அவர் அருளுகிறார். அவருடையவர்கள்

மட்டுமே தங்களுக்கென ஒரு புகலிடம் இருப்பதை அறிவர், மற்ற எவரும் அறியார். இந்த புகலிடத்திற்குள் வேறு எந்த தீங்கும் அணுகமுடியாது. நீண்டகால ஸ்திரமான பாறைகளில் நாம் நங்கூரம் பாய்ச்சப்பட்டு, பாதுகாப்பாக இருப்பதால், எந்த புயலும் நம் கப்பலை அசைக்கமுடியாது;

“தேவனிடத்தில் அன்புகூருபவர்களுக்கு அனைத்தும் நன்மைக்கேதுவாகவே நடக்கிறது” – ரோமர் 8:28 யோபுவின் குறுகிய கால சோதனைகளுக்குப்பிறகு அடைந்த ஆசீர்வாதங்கள் அதிக கனத்தை கொணர்ந்தன. அவ்வாறே இன்றைய கர்த்தருடைய பரிசுத்தவான்களுக்கும் இருக்கிறது. என் மகிழ்ச்சியும் தேற்றுதலும் மரிக்கநேர்ந்தாலும், என் கர்த்தர், என் இரட்சகர் ஜீவித்திருக்கிறார் இருள் கற்றி சூழ்ந்தபோதிலும், இரவின் கீதங்களை அவர் தருகிறார் எந்த புயலும் உள்ளான அமைதியை அசைக்கமுடியாது, அந்த அடைக்கலத்தை இறுகப்பற்றும்பொழுது; கிறிஸ்துவே வானத்துக்கும் பூமிக்கும் கர்த்தா – கீதம் இசைப்பதிலிருந்து எப்படி விலகியிருக்கமுடியும்? -----

R5879(2989) பரிசுத்த பேதுருவும் கொர்னேலியுவும் ST.PETER AND CORNELIUS தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல GOD IS NO RESPECTER OF PERSONS

ஆதார வசனங்கள் : அப்போஸ்தலர் 10:34–44
தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல என்ற அப்போஸ்தலரின் அறிக்கையை அநேகர் தவறாகப் புரிந்துகொண்டுள்ளனர். இவ்வார்த்தைகளை அப்போஸ்தலர் பயன்படுத்தினதற்கு மிகவும் வேறுபட்ட வழியில் அவர்கள் பொருத்திப்பார்க்கின்றனர். தேவன் குணாதிசயங்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறவர் என்று அப்போஸ்தலர் உணர்ந்திருக்கிறார். ஆனால் வெளிப்புறமான தோற்றங்களுக்கோ, நிலைமைகளுக்கோ, தோல் நிறம் பார்த்தோ, எந்த நாட்டைச்சேர்ந்தவன் என்றோ பொருட்படுத்துவதில்லை. இதுவே அப்போஸ்தலர் கூறவந்த கருத்து என்பது அவரது அடுத்த சொற்றொடரில் நிரூபணமாகிறது;

“எந்த ஜனத்திலாயினும் அவருக்குப் பயந்திருந்து நீதியைச் செய்கிறவன் எவனோ, அவனே அவருக்கு உகந்தவன் என்றும் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன்” (அப் 10:35). நெருக்கமான உறவு

மற்றும் நன்கு அறிமுகமாயிருத்தல் ஆகிய நிபந்தனைகள் மூலம் யாராயிருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் கர்த்தரிடத்திற்கு வரமுடியும் என்பது ஒரு தவறான எண்ணம், இது பொதுப்படையான கருத்துக்கு அப்பாற்பட்டது. இப்படிப்பட்ட தவறான அபிப்பிராயத்தின் விளைவாக, அநேகர் பரலோக கிருபையின் சிம்மாசனத்தை எவ்வித அங்கீகாரமுமின்றி, எவ்வித அழைப்புமின்றி, எவ்வித உரிமையுமின்றி அணுகுகிறார்கள். ஏனெனில் கர்த்தரிடத்தில் அவர்கள் பயப்படுவதில்லை, இவர்கள் நீதியின் ஊழியக்காரர்கள் அல்லர், அவரால் அங்கீகரிக்கப்படாதவர்கள், புத்தியின்மையும், கிறிஸ்தவர்களது தவறான ஆலோசனையுமே இப்படிப்பட்ட தவறான நிலைமை பெயர்கிறிஸ்தவ மண்டலத்தில் நிலவுவதற்கு காரணமாகும். வேதாகமத்தின் கட்டளைத் தொகுப்பையும், முன் மாதிரிகையையும் நாம் கற்று கவனமாக பின்பற்றுவோமாக. தேவன் குணாதிசயத்தை பொருட்படுத்துபவரல்ல என்று தவறான அபிப்பிராயத்தை நாம் கொடுக்காதிருப்போமாக. இதற்கு மாறாக, தேவபக்தி மிக இன்றியமையாதது என்று பேதுரு சுட்டிக் காண்பித்தபடியும், நீதியாக வாழ முயற்சிப்பது மிக முக்கியமானதும் வாழ்க்கையை மறு சீரமைப்பதுமாகும், பாவத்தை விட்டுவிலகி நீதியை செய்வதாகும். அதோடு மட்டுமல்ல, நம் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் ஒப்புரவாக்கும் ஊழியத்தை விசுவாசிக்கும் இந்த நியமிக்கப்பட்ட வழியின் மூலமாகவே தேவனால் எவரும் அங்கீகரிக்கப்படுவர்.

நூற்றுக்கதிபதியாகிய கொர்னேலியு தேவனை ஏற்றுக்கொண்டதே இந்தப் பாடத்தின் மையப்பொருளாகும். இவர் இந்த நிகழ்ச்சி நடப்பதற்கு பல வருடங்களுக்கு முன்பாகவே தேவனிடத்திற்கும், தேவநீதிக்கும் மாறினவர். அவரைக் குறித்த சாட்சியம் இதுவே:- அவர் தேவபக்தியுள்ளவர், ஆதாயத்தை எதிர்பாராமல் மிகுந்த தர்மங்கள் செய்தவர், நீதியை நேசிப்பதும், அவரது கண்ணியமான வாழ்க்கையும் அவரை சந்தித்தவர்களால் கண்டுணரப்பட்டவைகள். இருந்தபோதிலும் அந்த வார்த்தையின் முறையான உணர்வின்படி, அவர் தேவனால் ஏற்றக்கொள்ளப்படுமுன், ஒரு சில காரியங்கள் அவசியமாயிருந்தது. தெய்வீக அங்கீகாரம்பெற, தேவபக்தியும் ஒழுக்கமும் மட்டுமே போதுமானது என்று கற்பனை செய்திருப்பவர்களுக்கு ஒரு பாடம் இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கொர்னேலியு தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு சில காலத்துக்கு முன்பே இந்த பண்புகளை பெருமளவில் பெற்றிருந்தார். கர்த்தரோடு உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் நெருங்க ஆவலாயிருக்கிற அனைவருக்கும் கொர்னேலியுவுடன் தொடர்பு கொண்டமுறை ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும்.

நாம் பார்த்தபிரகாரம் கொள்ளேலியு தேவ பக்தியுள்ளவராயிருந்தபோதிலும் அவர் ஒரு யூதனல்ல. விசேஷ தேவதயவுக்குப் புறம்பே இருப்பதை அவர் புரிந்திருந்தார். இருந்தபோதிலும் தேவனைநோக்கி தொடர்ந்து ஜெபித்துவந்தார். அவர் என்னஜெபித்தார் என்று நமக்கு கூறப்படவில்லை. ஆனால் வேதத்திலுள்ள பதிவுகளுக்கு இசைவாக நாம் பார்க்கும்பொழுது, தெய்வீக குணாதிசயம் மற்றும் தெய்வீகத்திட்டத்தைக் குறித்த வெளிச்சம் பெறுவதற்காகவும், தெய்வீக தயவு மற்றும் அங்கீகாரத்தை புரிந்துகொள்வதற்கும், அவரோடு நெருங்கின உறவுகொள்ளவுமே ஜெபித்தார் என்று யூகிக்க முடிகிறது. இயேசுவைப்பற்றி அவர் ஒருவேளை கேள்விப்பட்டிருப்பினும், இக்காரியங்களில் அவர் குழப்பமடைந்திருந்தார். ஒருவேளை இதனிமித்தமாக இவரை ஊக்கமாக ஜெபிக்க தூண்டியிருக்கக்கூடும். கர்த்தர் ஒரு அற்புதமான வகையில் பதிலளிக்க விரும்பி, தம் தூதனை அவரிடத்திற்கு அனுப்பி, அவரது ஜெபமும் அவரது தர்மங்களும் தேவனுக்கு நினைப்பூட்டுதலாக அவரது சந்நிதியில் வந்தெட்டியிருக்கிறதை தெளிவுபடுத்தினார்(வசனம் 4). ஜெபத்தைக்காட்டிலும் இன்னும் கூடுதலாக நற்கிரியைகள் அவசியமாயிருந்ததை தூதன் அறிவுறுத்தினார், ஆனால் கூடுதலான விஷயங்களை அந்த தூதன் கூறுவதற்கான ஆணை பிறப்பிக்கப்படவில்லை. கர்த்தரை உண்மையான நிலைப்பாட்டின்படி அறிய கொள்ளேலியுவுக்கு அவசியமேற்பட்டது. தம் மீட்பராகிய அவரிடத்தில் கொள்ளேலியு விசுவாசத்தை பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அவரது தேவபக்தி நினைப்பூட்டுதலாக தேவசந்நிதியை எட்டுமுன், தேவனுக்காக எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணிக்க முடியுமா என்று நிதானிக்கவும், அல்லது தெய்வீக தயவின் கீழும், உறவுக்குள்ளும் அவரை கொண்டுவரவேண்டும்.

கர்த்தரால் தேவதூதர்களை கருவிகளாகக் கொண்டு சுவிசேஷத்தை வெளிப்படுத்தமுடியும் என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். ஆனால் இங்கு இவ்வாறு அவர்களைக்கொண்டு நிறைவேற்றுவது தேவநோக்கமாயிராமல், தம்மோடு பிரதிஷ்டை செய்த மனித புத்திரர்களை அவரது தூதர்களாக உபயோகித்து, “மாபெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் நற்செய்திகளை” எல்லா ஜனங்களுக்கும் அறிவிப்பதே அவருக்குப் பிரியமாயிற்று. தேவன் இவ்வாறு நமக்கு செய்தது எப்பேர்ப்பட்ட மாபெரும் கனத்துக்குரியதாக ஆதாமின் சந்ததியாரைப்போல சபாவத்தில் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாயிருந்த நம்மிடத்தில் தேவன் எப்பேர்ப்பட்ட மாபெரும் கனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் நாமோ கிறிஸ்துவுக்குள் தெய்வீக தயவைப்பெற்று, “பிரியமானவருக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோடுகூட”,

அழைக்கப்பட்ட மற்றவர்களுக்கும் தெய்வீக ஆசீர்வாதங்களையும், தயவையும் கொடுக்கும் வாங்க்கால்களாக ஏற்படுத்தினார். அவரால் தத்தெடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளாகிய நமக்கு, இந்த தெய்வீக வழிமுறையானது கனத்துக்குரியதாக இருப்பதோடுகூட, இது ஒரு ஆசீர்வாதமாகவும் உள்ளது. பிறருக்கு சத்திய வசனங்களுக்கடுத்த உண்மையான ஊழியம் செய்பவர்கள் எல்லாருக்கும் மாபெரும் ஆசீர்வாதம் வரவிருக்கிறது என்பதை கிறிஸ்தவன் தன் அனுபவத்தில் அறிந்திரான்.

அப்போஸ்தலர் பேதுருவினிடத்தில் அனுப்பும்படி கொள்ளேலியு அறிவுறுத்தப்பட்டார். ஒரு சில முக்கியமான வார்த்தைகளை அவரிடத்தில் பேசும்படி முன்கூட்டியே அறிவுறுத்தப்பட்டார். இவைகள் மூலமாகவே தெய்வீக தயவுக்குள் பிரவேசித்தார். கொள்ளேலியு விந்தயார் நிலையிலிருந்தமனது அவரது உடனடியான கீழ்ப்படிதலின் மூலம் காண்பிக்கப்பட்டது. அவர் ஜெபித்ததோடு மட்டுமல்ல, தாம் ஜெபித்த ஜெபத்திற்கான பதிலுக்கு தேவனோடு இசைவாக செயல்படுவதற்கு ஆயத்தமாயுமிருந்தார். அனுப்பப்பட்ட மூன்று நபர்கள்(இருவர் வீட்டு வேலைக்காரர்கள், மற்றவர் ஒரு படைவீரர் – அனைவருமே தேவபக்தியும், தேவபயமும், தேவனைக்குறித்த ஆர்வமும் உள்ளவர்கள்). தான் அடைந்த வெளிச்சத்தையும் விசுவாசத்தையும் மரக்காலின்கீழ் மறைத்து வையாமல், தன்னால் இயன்றளவு தேவனை கனப்படுத்தவும், அவருக்குப் பிரியமானதைச் செய்யவும் போராடுபவர் என்று சாட்சியளித்தார். இவரது வெளிச்சமும் விசுவாசமும் அவரது இல்லத்திலும், வேலையாட்களின் மத்தியிலும், அவரது கட்டுப்பாட்டிலுள்ள படைவீரர்களிடையேயும் பிரகாசித்தது. இஸ்ரேயலருக்கான விசேஷதயவு முடிந்தபிறகு, இப்படிப்பட்ட மனிதனையே தேவன் ஏற்றுக்கொள்ள பிரியமாயிருக்கிறார். அவரது தேசம், நிறம் எதுவாயிருப்பினும், இப்பேர்ப்பட்ட அனைவரையும் கர்த்தர் அங்கீகரிக்கிறார். மற்றவர்களைக்காட்டிலும் தயவளித்து, சத்தியத்தையும் வெளிச்சத்தையும் கொடுக்கிறார். இங்கு கர்த்தருடைய ஜனங்களில் சிலருக்கு அவசியமான பாடம் உண்டு. அவர்கள் தாங்கள் பெற்றிருக்கிற சத்திய வெளிச்சத்தை அவர்கள் சந்திப்போர் அனைவருக்குள்ளும் வெளிச்சம் கொடுப்பவர்களாக இருக்கவேண்டும். இதன்காரணமாக, தேவபக்தியின் ஆவி ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும், ஒவ்வொரு வேலைக்காரரையும் ஊடுருவும்.

கொள்ளேலியு கர்த்தரிடத்தில் முழு விசுவாசத்தோடு இருந்தது நிரூபணமாகிறது. பேதுரு வருவதற்காக அவர் காத்திருக்கவில்லை. அவர் வருவார் என்று அறிந்திருந்து, தேவதூதன் மூலமாக கர்த்தரது வாக்குத்தத்தத்தின்மேல் நம்பிக்கையாய் இருந்தார். அவர் தம் நண்பர்கள், உறவினர்கள்,

வீட்டார் அனைவரையும் ஒன்றுகூடச்செய்து, அவர்கள்மேல் தனக்குள்ள செல்வாக்கை பயன்படுத்தினார். அவர்கள் அவரைப்போலவே இரங்கும் சபாவமுடையோராகவும், னூஜீவ மார்க்கத்தை அறிந்துகொள்ளவும், தேவனோடு சீர்பொருந்தவும், இணக்கமாகவும், நீதியின் கொள்கைகளுக்கு இசைவாகவும் பேரார்வம் கொண்டிருந்தனர். இதற்கிடையில், யூதர்களுக்கு மட்டுமே பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்த உரிமைகள் மற்றும் வாக்குத்தத்தங்கள் தற்போது மாற்றப்பட்டு, முதன்முதலாக புறஜாதியார் ஆலயத்துக்கு கொண்டுவரப்படுதலை யூதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள, தங்களை ஆயத்தம்பண்ண வேண்டிய அவசியம் பேதுருவுக்கு ஏற்பட்டது. ஒரு காட்சி கொடுக்கப்பட்டதன் மூலம் இது நிறைவேற்றப்பட்டது. பேதுரு யோப்பாவிலுள்ள ஆறு சகோதரர்களுடன் அடுத்தநாள் நூற்றுக்கதிபதியின் வீட்டிற்கு எவ்வித ஐயப்படும் இன்றி வந்துசேர்ந்தார். ஏனெனில் கர்த்தர் தாமே இந்த விஷயத்தில் அவரை வழிநடத்தினார். இந்தப் பணிக்காக எல்லா சீஷர்களிலுமிருந்து பேதுருவே சிறந்தவராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஏனெனில் கர்த்தரது வழிகாட்டுதலை சீக்கிரமாயும் மனப்பூர்வமாயும் பின்பற்றும் கட்டுக்கடங்கா வைராக்கியத்தை பெற்றிருந்ததாலேயே. இரண்டாவதாக, அப்போஸ்தலர்களிலேயே வயதில் மூத்தவராகவும், அநேக விஷயங்களில் மிகுந்த செல்வாக்கு மிக்கவராயும் இருந்ததாலேயே ஆகும். அவரது வாழ்க்கை கனம் பொருந்தியதாக மற்றவர்களால் மதிக்கப்பட்டது. ஆபிரகாமுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களில், யூதரோடு புறஜாதியார் உடன் சதந்திரர்களாவதைக் குறித்து பல நூற்றாண்டுகளாக எதிரான கருத்துக்களும் தப்பெண்ணமும் கொண்டிருந்ததை புரிந்துகொள்வது நமக்கு கடினமாயுள்ளது. தேவதயவு அவர்களது தேசத்துக்கென நிரந்தரமாக தீர்மானிக்கப்பட்டாயிற்று என்றும், ஆகவே அத்தேசத்தாரைவிட்டு வெளியே, மற்றவர்களுக்கு செல்ல வாய்ப்பே இல்லை என்றும், ஆதலால் மற்றவர்கள் தங்களைப்போல சரிசமானமாக தேவனால் ஏற்கப்படுவதுமில்லை என்றும் எண்ணினார். இந்தக் கருத்துக்கள் முதலாவதாக, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. “உன் வித்துக்குள் ..” என்றும் இரண்டாவதாக, இஸ்ரேயலர் புறஜாதியாரோடு கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படாததும், அவர்களோடு திருமணம் செய்யக்கூடாது என்பதுமான தேவகட்டளையை அடிப்படையாகக்கொண்டது. மூன்றாவதாக, இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, யூதரது ஆட்சியாளர்கள் இதைத்தாண்டி ஒருபோதும் செல்லாமல், இந்த வேறுபாடுகளையே மிகைப்படுத்திக் காண்பித்தனர்.

ஆனால் ஒரு புதிய யுகம் ஆரம்பித்துவிட்டது. இஸ்ரேயலருக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த 70 வார தயவு முடிந்துவிட்டது. மேலும் நாம் ஏற்கனவே கண்டதுபோல், சமாரியர்களுக்கும் எத்தியோப்பிய மந்திரிக்கும் கர்த்தர் தம் தயவை யூதரோடுகூட மற்றவர்களுக்கும் விசாலமாக்கத் துவங்கினார். இந்த புதிய முறைமைகள் அப்போஸ்தலர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை வருவித்தாலும், புறஜாதியாருக்கு தயவை விசாலமாக்கியதை கிரகிப்பது அவர்களுக்கு எளிதாய் இருந்தது. அவர்கள் கர்த்தரது புதிய வழிமுறைக்கு உறுதியான வழி அமைத்தனர். பேதுரு அப்போஸ்தலர் கொள்ளேலியுவின் வீட்டுக்குள் பிரவேசித்து, தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட ஊழியக்காரனைக் கண்டு, அவரை அங்கீகரித்து, அவருக்கென்று கொண்டுவந்த தேவசெய்தியை அளித்தார். பேதுருவை தொழுதுகொள்ளும்படி அவரது பாதத்தில் விழுந்தார். பெரும்பான்மையான ரோமர்களிடமிருந்து, குறிப்பாக ரோம படைவீரர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளிடமிருந்து கொள்ளேலியு எவ்வளவு வேறுபட்டவராயிருக்கிறார். அந்த யூதனை தாழ்ந்தவனாக எண்ணிப் பார்ப்பதற்கு பதிலாக, உலகிலேயே மிகப்பெரிய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியாக தன்னை உயர்த்திக்கொள்வதற்கு மாறாக, அந்நேரத்தில் தாழ்மையான ஆவியால் கொள்ளேலியு நிறைந்திருந்தார். கர்த்தருடைய பிரதிநிதியாக அவரை சந்திக்கும்படி வந்த பேதுருவும், கர்த்தர்மேல் உள்ள பயபக்தியும் மரியாதையும் இருதயத்தில் நிறைந்தவராய், கொள்ளேலியு காண்பித்த அதே தாழ்மையின் மனநிலையை வெளிப்படுத்தினார் என்பதே உண்மை.

கொள்ளேலியு மனத்தாழ்மையோடும், உயர்பண்போடும் நடந்துகொண்டாரேயானால், அப்போஸ்தலர் பேதுருவும் அதே அளவு உயர்பண்பையும் தேவனிடத்தில் உண்மையையும் காண்பித்தார். ஒருமுறை நூற்றுக்கதிபதியை தூக்கியெடுத்து, “எழுந்திரும், நானும் ஒரு மனுஷன் தான்” என்றான்(26ம் வசனம்). அதிகாரப்பூர்வமில்லாத பெரும் மரியாதையைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்த பேதுருவின் உயர்ந்த பண்பு நம் இருதயங்களில் அவருக்கு புகழ்ச்சியை பறைசாற்றுகிறது. இவ்வாறு ஒரு மாபெரும் பரிட்சையில் மேலான கனத்தையும், அதிகாரத்தையும் வெறுத்து, தான் ஒரு முறிவுபட்ட நிலைமையிலுள்ளதையும், காலியான பாத்திரம் என்றும், கர்த்தருடைய ஆவி இப்பாத்திரத்தில் நிரப்பப்பட்டதாலேயே இது மதிப்புள்ளதாகிறது என்ற தன் உண்மை நிலையை உணர்ந்தவராக, தம்மை இரட்சித்துக்கொண்டார். கர்த்தர் தன்னை இரக்கம் மற்றும் சத்தியத்தின் பாத்திரமாக உபயோகிக்க பிரியமாயிருந்தார் என்று பகுத்துப்பார்த்து புரிந்துகொண்டார். பெயர்சபைகளில் அநேகர், தங்கள் உடன் அங்கங்கள் தங்களுக்கு மரியாதை, வணக்கம் செலுத்தும்பொழுது,

தள்ளிக்கழித்துவிடாமல் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். போப்பு மற்றும் பிஷ்புகள் போன்ற பெரும்மதிப்பு வாய்ந்த பட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, மரியாதையை ஏற்க ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் அப்போஸ்தலர் பேதுரு இவ்விஷயத்தில் காண்பித்த முன்மாதிரிகையால் கடிந்துகொள்ளப்படுகின்றனர். இன்றைய நாளிலும் சகோதரர்களில் யாராவது மனிதரிடமிருந்து அதிக மேன்மையையும், புகழ்ச்சியையும் பெறுவாரானால், ஒருவேளை அபாயத்திற்குள்ளாக நேரிடும். நாம் வாழும் தற்காலம் நேரெதிரான வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கிறபடியால் இவ்வாறு அபாயம் நேரிடக்கூடும். எங்கு தேவஉறவிலிருந்து துண்டிக்கும் ஆவி காணப்பட்டாலும், அந்த மேட்டிமையின் ஆவியைவிட்டு விலகவும், புகழ்ச்சியை மறுக்கவும் வேண்டியது அந்தந்த சகோதரரது கடமையாகும். மேலும் தான் கர்த்தருடைய உடன் ஊழியக்காரனாக எண்ணி, அவர் எவ்வகையில் தன்னை உபயோகிக்க விரும்பினாலும், நன்மையான எந்த வரமும், பரிபூரணமான எந்த ஈவும் அவரிடமிருந்தே வருவதை சுட்டிக்காட்டவேண்டும்.

இரட்சிக்கப்படுவதற்கேதுவான வார்த்தைகள் :-

பேதுரு கொர்னேலியுவின் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தவுடன், அங்கு தேவனுக்குப் பயந்தவர்களும் வாஞ்சையுள்ளவர்களும்மாகிய புறஜாதியாரின் கூட்டம் கூடியிருப்பதைக் கண்டு, அவரிடம், “இப்போதும் என்ன காரியத்துக்காக என்னை அழைப்பித்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்(அப் 10:29). அதற்கு கொர்னேலியு, தம் கடந்தகால அனுபவங்களில் சிலவற்றை எடுத்துரைத்து, தேவனோடு தான் ஐக்கியங்கொள்ள விரும்புவதையும், அவருக்குப் பிரியமாக நடக்க முயற்சிப்பதையும், தாம் கண்ட தரிசனத்தையும், தற்போது அந்த தரிசனத்திற்கு செவிசாய்க்கும்பொருட்டே பேதுருவின் வருகை தற்போது நேரிட்டதையும், தற்போது தேவனால் கட்டளையிடப்பட்ட யாவையும் கேட்கும்படிக்கு நாங்கள் எல்லாரும் இப்பொழுது இங்கே கூடியிருக்கிறோம் என்றார். “நீயும் உன் வீட்டார் அனைவரும் இரட்சிக்கப்படுவதற்கேதுவான வார்த்தைகளை.. “ சொல்லுவான்(அப்11:14). அவன் செய்த, தானதருமங்களால் அவன் இரட்சிப்படையவில்லை. அவனது ஜெபங்களோ, பேதுரு பிரசங்கித்த செய்தியோ இரட்சிப்பளிக்கும்வில்லை, மாறாக, பேதுருவின் செய்தி, கொர்னேலியு மற்றும் அவரது வீட்டாரிடம் காரியங்களை விவரித்து, விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துஇயேசுவுக்குள் கிடைக்கும் மீட்பைப்பெற்று இவ்வாறு இரட்சிப்படையலாம் என்றார். தேவனிடமிருந்து ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு, சாபத்திற்குட்பட்டு, பாவிக்கான நிலைமையிலிருந்து மீண்டு, இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையில்

அளிக்கப்படவிருக்கும் முழுமையான மீட்பை முன்கூட்டியே ருசிபார்த்தனர்.

அப்போஸ்தலரின் பிரசங்கத்தை உன்னிப்பாய் நோக்கும்போது, அவர் கொடுத்த ஜீவனளிக்கும் செய்தியிலிருந்து, கொர்னேலியுவும் அவரோடு உடனிருந்தவர்களும் அடைந்த இரட்சிப்புக்கேதுவான விசுவாசத்தை நம்மால் தெளிவாக கண்டுணரமுடியும். பேதுரு சுவிசேஷசெய்தியை முன்னர் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பிரசங்கித்த அதே செய்தியை, மீண்டும் நிகழ்த்தினார். அந்த செய்தி, பாவநிவாரணத்துக்காக தம்மையே சிலுவையில் பலியாக்கின நல்லவரும் கீழ்ப்படிதலை காண்பித்தவருமாகிய இயேசுவைப் பற்றினதாகும். தேவனது மாபெரும் வல்லமையால் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் நடந்ததுபோல, அவர்மூலமாக மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழும் நம்பிக்கையே அந்த செய்தியாகும். பாவிசுருக்கென்று கொடுக்கப்பட்ட மீட்கும்பொருள் மூலம் நீதியை நிறைவேற்றின கர்த்தர், அவர்களால் முடிந்த அளவு விசுவாசம், தேவபக்தி, நீதியினிமித்தம் கீழ்ப்படிதல் போன்ற நிபந்தனையின்பேரில் பாவிசுருக்கென்று கொடுக்கப்பட்ட பேதுருவின் பிரசங்கம் மிகப் பழமையான கதை, இதில் அநேகர் களைப்படைந்து, வெறுக்கத்தக்க நிலையை அடைந்தனர். ஆனால் சரியான நோக்கின்படி, ஒவ்வொரு ஆத்துமாவும், தேவனுடைய குமாரனின் மரணத்தின்மூலம் பிதாவின் நற்செய்தியாகிய பாவமன்னிப்பைப்பெற்று ஒப்புவாகவேண்டும். இதே செய்தியையே தேவன் இன்றைக்கும் தம் உண்மையான தூதர்கள்மூலம் எல்லோருக்கும் தொடர்ந்து அனுப்பிவருகிறார், இதைத்தவிர வேறு சுவிசேஷம் இல்லை, அவ்வாறு வேறொரு செய்தியை தருபவர்கள் அவர்களது ஊழியத்தில் நிலைநிற்கவில்லை. இவர்கள் தேவனுடைய தூதுவர்களல்ல, அவரது ஆவியைப்பெற்ற வாயாகவோ, செய்தியாளர்களாகவோ இருக்கமுடியாது.

அப்போஸ்தலர் பவுல் நமக்கு கூறுகிறார்; பைத்தியமாகத் தோன்றுகிற பிரசங்கத்தினாலே விசுவாசிகளை இரட்சிக்கத் தேவனுக்கு பிரியமாயிற்று (1கொரி1:21). அதாவது, மீட்பின் திட்டத்தைக் குறித்த சத்தியத்தைப் பிரசங்கிக்க, இந்த வழிமுறையை பின்பற்றுவது தேவனுக்கு பிரியமாயிருந்தது. இவ்வாறு இந்த சாட்சியத்தை விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்பவர்களை நீதிமாண்களாக்குவதும் அவருக்கு பிரியமாயிற்று. இன்றைய நாளின் சாட்சியங்கள், ஜனங்களுக்கு கடிதங்கள், செய்திப்பிரசுரங்கள் அல்லது புத்தகங்கள் அல்லது வாய்பிரசங்கம் வழியாக சென்றடைகின்றன. எவ்வகையில் சென்று சேர்கிறது என்பது ஒரு காரியமல்ல, மாறாக உண்மைசெய்தி கொடுக்கப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா என்பதே காரியமாகும். ஆனால் இந்த செய்தி தேவதூதர்கள்

மூலமாகவோ, பரிசுத்தஆவியின் வல்லமையினாலோ, மனித பிரதிநிதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு அல்லாமல், மனிதர்களைக் கொண்டே மாறுபாடின்றி செல்கிறது. தேவனுடைய இந்த வழிமுறைகளின் பாடங்களை நம் மனதில் நாம் நிறுத்தி, வாழ்வின் நடவடிக்கைகளில் அவற்றை பொருத்தமாக கடைப்பிடிக்கவேண்டும். கர்த்தர் நம் நண்பர்களையோ, குழந்தைகளையோ, அயலாரையோ இயங்கவைப்பார், அல்லது அறிவுறுத்துவார் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது, அதற்குமாறாக, தமது ராஜரீக ஆசாரியர்களுக்கே இந்த கனத்தை அருளுகிறார் என்பதை நினைவுகூறவேண்டும். ஆகவே இதன்பொருட்டு நாம் ஊழியத்தில் அசதியாயிராமல், ஆவியில் உற்சாகமுள்ளவர்களாய் கர்த்தருக்கு ஊழியம்செய்யவேண்டும். எந்த வகைப்பட்ட ஊழியம் நமக்கு முன்பாக எதிர்ப்படுகிறதோ, அதை செய்து முடிக்கவேண்டும்.

பேதுரு செய்தியை கூறிமுடித்தபிறகு, கொர்னேலியுவிடம் விளக்கிக்கூற ஆரம்பித்தார். இயேசுவே, “உயிரோடருக்கிறவர்களுக்கும் மரித்தோர்களுக்கும் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியாயாதிபதியென்று ஜனங்களுக்குப் பிரசங்கிக்கவும் சாட்சியாக ஒப்புவிக்கவும்” அவர் சீஷர்களாகிய எங்களுக்கு கட்டளையிட்டார் என்றார். உலகத்தாருக்கு வரவிருக்கிற நியாயத்தீர்ப்பு அல்லது பரீட்சை சுவிசேஷ செய்தியின் ஒரு முக்கியமான பகுதியாக இருக்கிறது. இதனை சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கும்போது புறக்கணிக்கக்கூடாது.

வருங்காலத்தில் நியாயத்தீர்ப்பு அல்லது பரீட்சை எல்லோருக்கும் வராதிருக்குமானால், கிறிஸ்துவின் மரணத்தின்மூலம் உலக ஜனங்கள் என்ன அனுசூலத்தை படிப்படியாக அடையமுடியும்? ஆதாமுக்குள் எல்லோரும் ஒரேதடவை நியாயத்தீர்க்கப்பட்டார்கள். அவரது சாபம் எல்லோருக்கும் சென்றடைந்தது. ஆதாமின் மீறுதலுக்காகவும், அதன் பலவீனங்களுக்காகவும் உலகத்துக்கு இனி கூடுதலான நியாயத்தீர்ப்பு தேவையில்லை. அந்த மீறுதலுக்காக தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டாயிற்று, அதோடு கூடுதலாக தண்டனை கொடுக்க வேறு எதுவுமில்லை. யேகோவா தேவனே நீதிபதியாக இருந்தார். அதற்கு கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை மரணமேயாகும். மேலும் தற்போது கிறிஸ்து உலகத்தின் நியாயாதிபதியாக இருக்கிறார் என்பதே அந்த மகிழ்ச்சியின் செய்தியில் உள்ளடங்கியுள்ள உண்மையாகும். இது ஆதாமுக்கும் அவன் சந்ததியாருக்கும் ஜீவனுக்கான புதிய பரீட்சையின் ஒரு ஒப்பந்தமாக ஏற்பட்டுள்ளதை இது முக்கியப்படுத்துகிறது. ஆதி மரணத்தீர்ப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆதாமுக்கு கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையிலிருந்து மீட்கப்படுவதையும், தனித்தனியே பரீட்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு,

மீட்கப்பட்டவர்களாக தீர்மானிக்கப்பட்டவர்களும், இனிமேல் பரீட்சைக்கு உட்படுத்தப்படுபவர்களில் மீட்கப்படப் போகிறவர்களும் நித்தியஜீவன் பெறத் தகுதியுள்ளவர்களாக எண்ணப்படுவார். ஆம், இதுவே உலகத்தாருக்கான மகிழ்ச்சியின் நற்செய்தியாக இருக்கிறது. முழு உலகின் மனுக்குலமும் கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தால் வாங்கப்பட்ட பின்பு, ஆதாமுக்கு ஆதியில் அளிக்கப்பட்டிருந்த பரீட்சைபோல, புதிய பரீட்சை இருக்காது என்று மாபெரும் விரோதியாகிய சாத்தான் பெரும்பாலான ஜனங்களை, ஏன், கிறிஸ்தவர்களைக்கூட தவறாக சிந்திக்கவைத்து வருசித்தான்.

இயேசு நியாயாதிபதியாக ஆகும்வரை இந்தப் பரீட்சை துவங்கியிருக்கமுடியாது என்பதற்கு எல்லாருமே சாட்சிகளாயிருக்கின்றனர். ஆதலால் 4000 வருடங்களாக மரித்திருந்தவர்கள் அவரால் நியாயத்தீர்க்கப்பட்டிருக்க முடியாது. ஒருவனும் நித்தியஜீவன் பெறுவதற்கான பரீட்சையில் நின்றுருக்கமுடியாது. பொதுவாக உலகம் நம் மீட்பர் நியாயாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டதுமுதல் பரீட்சைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. இன்றைய நாளிலும் பரீட்சையின் கீழ் வரவில்லை என்ற உண்மையை அனைவரும் விழிப்போடு கவனித்திருக்கவேண்டும். இதற்கு மாறாக, உலகின் பெரும்பாலான ஜனங்கள், அந்த நியாயாதிபதியை அறிந்திருக்கவில்லை, நியாயப்பிரமாணத்தை புரிந்துகொள்ளவுமில்லை, நித்தியஜீவன் பெறுவதற்கு அவசியமான தகுதிகளையும், நிபந்தனைகளையும் கொண்ட எந்த கருத்தையும் உருவாக்கவும் இல்லை. பேதுருவின் கூற்று இதை துல்லியமாக அங்கீகரித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் பவுல் அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகளும் இதை ஆமோதிக்கிறது.

தேவன் “ஒரு நாளை நியமித்திருக்கிறார். அதில் அவர் தாம் நியமித்த ஒரு மனுஷனைக்கொண்டு பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயத்தீர்ப்பார்” (அப்17:31). அப்போஸ்தலர் சுட்டிக் காண்பிக்கின்ற அந்த நியமிக்கப்பட்ட நாள், அவர் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்து பார்க்கும்போது நீண்ட நாட்களுக்கு பின்பு நிகழவிருப்பதும், நாம் வாழும் நாட்களிலிருந்து இன்னும் சிலகாலங் கழித்து நிகழவிருப்பதுமாகிறது. மற்ற வேத வசனங்களில் நாம் காண்கிறபடி, அந்த நாள் ஆயிரவருடங்களைக் கொண்ட ஒரு நாளாக இருக்கிறது. “கர்த்தருக்கு ஒரு நாள் ஆயிரம் வருஷம்” (2பேது3:8). நம் கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்ததிலிருந்து நடைபெற்றுவருகிற ஒரே பரீட்சையாகிய நியாயத்தீர்ப்பு சபையாருக்கு மட்டுமே, இது ஜீவனா அல்லது மரணமா என தீர்மானிக்கும் பரீட்சையாக இவர்களுக்கு இருக்கும். ஆவிக்குரிய இஸ்ரேயேலராகிய சபையானது, மீதமிருக்கிற மனுக்குலத்தைக்காட்டிலும் அந்தப்

ஒவ்வொரு வழியிலும் அதிக அனுகூலம் பெற்றிருக்கிறது. எதற்காகவெனில், கவிசேஷ்யுகத்தின்போது, இது தேவனுடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டிருந்து, ஜெயங் கொள்ளுகிறவர்கள் உலகத்தின் ஜனங்களை நியாயந்தீர்க்கும் பணியை செய்வதற்காக இயேசுவோடு கூட உடன்கதந்திரமாகப் போகிறதாலும் ஆகும். “பரிசுத்தவான்கள் உலகை நியாயந்தீர்ப்பார்கள் என்று அறியீர்களா?”

யூதருக்கு மட்டுமல்ல, கேட்க செவியுள்ள எவருக்கும் கவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கும் பணியை என்னநோக்கத்தில் கர்த்தர் கொடுத்தார் என்று பேதுரு, கொர்னேலியுவுக்கு பிரசங்கிக்கும்போது, சிந்தையில் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டார். புறஜாதியாரிடத்தில் கேட்கும் செவி இருக்கும் என பேதுரு எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் தேவன் தேசங்களையோ, சிறப்புப்பண்புகளையோ பொருட்படுத்தாதவர் என்பதை தற்போது உணர்ந்து கொண்டார். இந்த செய்தி எல்லோருக்கும் உரியது என்று உணர்ந்ததால், அவரது சொற்பொழிவை மிகச்சிறப்பாக செய்தார். மேசியாவாகிய இயேசுவைத் தொடர்ந்து விவரிக்கையில், அவரது ஊழியத்தையும் அவரது பின்னடியார்களுடைய ஊழியத்தையும் குறித்த சாட்சியங்களை கூறியதோடு மட்டுமல்லாமல், இக்காரியங்கள் அனைத்தும் தேவனால் முன் அறியப்பட்டிருந்ததையும், அவரால் திட்டமிடப்பட்டதையும் இஸ்ரவேலின் தீர்க்கதரிசிகள் வாயிலாக முன்னுரைக்கப்பட்டதையும், இயேசு கொடுத்த ஈடுபலியின் புண்ணியத்தாலும், அவரது நாமத்தின் மூலமாகவும் மட்டுமே என்றும் எடுத்துரைத்தார். அதோடு கூட, இயேசுவின்மேல் விசுவாசம் வைப்பவர்களிடத்தில் தேவன் ஒப்புரவாக்குதலைத் தருவதற்கு பிரியமாயிருந்து, அவர்களுடைய பாவங்கள் மற்றும் அவமானங்களை போக்க மனதாயிருந்து, தம் குடும்பத்தில் அவர்களை சேர்த்துக்கொள்கிறார் என்றும் பேதுரு விளக்கினார்.

கொர்னேலியுவும் அவரோடு இருந்த தேவபக்திமிக்க அவரது வீட்டாரும், நண்பர்களும் தெய்வீக கிருபையளிக்கும் அந்த செய்திக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தனர். பேதுருவின் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிப்படுகையில், அவைகள் விரைவாயும் மகிழ்ச்சியோடும் கேட்பவரது இருதயங்களை ஆக்கிரமித்தது. பேதுரு எவ்வாறு முழுமையாகவும், அதன் மதிப்பை உணர்ந்தும் இருந்தாரோ, அவ்வாறே அவர்களும் அந்நேரத்தில் இயேசுவை ஏற்று உணர்ந்துகொண்டனர். இவ்வாறாக தேவனுக்கு முன்பாக அவர்களது இருதயம் சரியான நிலைமையில் இருந்தது. இப்போதும் சகோதரரே, அவருக்குள்ளான உங்களது விசுவாசத்தையும் அவரோடு கூட மரிப்பதற்கு ஒப்பான முழு பிரதிஷ்டை எடுக்க அடையாளமாயிருக்கிற, தண்ணீர் ஸ்நானம் பண்ணுவது சரியான

வழிமுறையாக இருக்கும் என்று பேதுரு அவர்களோடு பேசுவது பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் பேதுருவோ அப்படிப்பட்ட தீர்மானம் எடுக்கத் தயாரில்லை என்று நாம் நிச்சயிக்கலாம். இயேசுவுக்குள்ளான இரட்சிப்பின் அற்புதமான ஏற்பாட்டை புறஜாதியார் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தேவசித்தத்தை உணர்ந்த பேதுரு மிகவும் வியப்படைந்தார். அவ்வாறு அறிவதே ஒரு ஆசீர்வாதமாயிருக்கும். ஆனால் யூதருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அதே நடைமுறைக்குரிய நிபந்தனைப்படியே புறஜாதியாரும் கர்த்தரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதை அவர் எதிர்நோக்க ஆயத்தமாயிருக்கவில்லை. யூதருக்கு கொடுக்கப்பட்ட அதே தெய்வீக தயவின் துல்லியமான வெளிப்பாடுகள் புறஜாதியாராகிய இவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. பெந்தெகொஸ்தே நாளில் கூடியிருந்தவர்கள்மேல் பரிசுத்த ஆவி அருளப்பட்டதுபோலவே, கொர்னேலியுவுக்கும் அவருடன் இருந்தவர்களுக்கும் கைகளை வைக்காமலேயே அளிக்கப்பட்டது. இது, அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கவும், பரிசுத்த ஆவியின் வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி கைகளை வைக்கவும் எண்ணியிருந்த பேதுருவுக்கு பாடமாக, அது சம்பந்தமான போதுமான அறிவைப் பெறாததை அவருக்கு, நன்மைக்கேதுவாக உணர்த்தினது.

பேதுருவின் தாழ்மையும், நேரிய இருதயமும் அதிக அளவு இருந்ததாலும், கற்கும் ஆவலில் தயாராயிருந்ததினிமித்தமாகவும், பாடத்தை சீக்கிரம் கற்றுக்கொண்டார். அவர் கர்த்தரிடத்தில் முழுமையான பிரதிஷ்டை செய்திருந்தபடியால், தெய்வீக சித்தமே ஒவ்வொரு காரியத்திலும் செய்யப்படவேண்டும் என்றும் விரும்பினார். பேதுருவும் யோப்பா பட்டணத்திலிருந்து அவருடன் வந்தவர்களும் விருத்தசேதனமுடையவர்களாக இருந்ததால், புறஜாதியார்மேல் தேவதயவு பொழியப்பட்டதைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். என்றாலும் அவர்கள் பொறாமை கொள்ளவில்லை. கர்த்தர் தம்மோடு ஐக்கியமாகும்படி அவர்கள் அனைவரையும் ஏற்றுக்கொண்டதை சுட்டிக்காண்பித்ததால், சுத்திகரிக்கப்பட்டிருந்த அவர்களை சகோதரர்களாக மகிழ்ச்சிடன் வரவேற்றனர். இவ்வாறு பரிசுத்த ஆவி பொழியப்பட்டதன் பலனாக ஒரு மாபெரும் சாட்சியக்கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தனர். அவர்கள் தாங்கள் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதைக் குறித்து சந்தோஷமடைந்து, தேவனை மகிமைப்படுத்தி குதித்தனர் என்று பதிவுகள் கூறுகின்றன. பிறகு உருவகமான ஞானஸ்நானத்தையும், அதை நேர்மையோடு அனுசரிக்கவேண்டியது பற்றியும் பேதுரு அவர்களது கவனத்திற்கு கொண்டுவந்தார்.

பாடத்தைக் குறித்த அவரது வாதம் நமக்கு கொடுக்கப்படவில்லை. கர்த்தரிடத்தில் செய்துகொண்ட அவர்களது பிரதிஷ்டையை இவ்வாறு வெளியரங்கமாக அடையாளங் காண்பிப்பது, அவர்களது விசுவாசத்தை பலப்படுத்தும் என்று ஒருவேளை அவர் விவரித்திருக்கலாம். கர்த்தருக்கென்று ஜீவிக்கவும், மரிக்கவும் அவர்களது சொந்த தீர்மானத்தை ஸ்திரப்படுத்தியிருக்கலாம். ஒருவேளை தண்ணீர் முழுக்குதல் கிறிஸ்துவோடு மரிப்பதையும், அவரோடு அடக்கம் பண்ணப்படுவதையும் முக்கியப்படுத்துவது எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது என்று அவர்களுக்குக் காண்பித்திருக்கலாம். மேலும் கர்த்தருடைய இரண்டாம் வருகையின்போது, உயிர்த்தெழுதலில் பரிபூரண சரீரங்களைப்பெற்று புதிதான ஜீவனடைய, தற்காலத்தில் புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்துகொள்ள இது ஒரு அடையாளமாயுள்ளது. அல்லது கர்த்தருடைய பின்னடியார்கள் எல்லோரும் அவ்வாறே தண்ணீர் முழுக்கை பெறவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டு, இது கர்த்தரது செயல்களின் சொந்தவழிமுறை என அவர்களுக்கு விவரித்துக்கூறுவதில் அவர் நிறைவடைந்திருக்கலாம்.

கர்த்தர்மேல் விசுவாசம் வைத்த இந்த அன்பு சகோதரர்கள், தங்களது பிரதிஷ்டை மற்றும் நற்கிரியைகள் மூலம் நற்சாட்சி கொடுத்திருந்தும், கர்த்தரையும் அவரது மகிமையின் திட்டத்தையும் முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தபோதிலும், இப்பொழுது தேவனால் அவர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்து, இவர்களை அங்கீகரித்ததன் அடையாளம் வெளியரங்கமாயிருக்கிறது. இப்படியிருக்க, பிறப்பில் புறஜாதியார் என்பதை பொருட்படுத்தாமல், தேவன் தம் உண்மையுள்ளவர்களுக்காக நியமித்திருக்கிற ஆசீர்வாதங்களையும், ஏற்பாடுகளையும்பெற ஏன் அனுமதிக்கக்கூடாது? என்று அங்கே கூடியிருந்த, விசேஷமாக யோப்பாவிலிருந்து அவருடன் வந்திருந்த சகோதரர்களிடத்திலும் அபிப்பிராயத்தை பேதுரு கேட்டார். கர்த்தரது நாமத்தினால் அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் அளிக்க கட்டளையிட்டபோது (வழிநடத்தினபோது), அங்கே கூடியிருந்தோர் எந்த ஆட்சேபணையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவர்களிடத்தில் போதிக்க அனுப்பப்பட்டவாறே, தெளிவான எக்காள சத்தத்தை பிரசங்கித்தார். அவ்விதமாகவே கவனித்துக்கேட்கும் காதுகளையும், அவரது செய்திகளை கேட்க மனதாயிருக்கிற எல்லோருக்கும் அப்போஸ்தலர் பேதுரு வழியாக, இந்தப்பாடத்தின் மூலம், கர்த்தர் தம் பிள்ளைகள் அனைவரையும் வழிநடத்துகிறார். மேலும், ஒருவரிடத்திலும் அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை நமக்கு அருளப்படவில்லை. நாம் அப்போஸ்தலர்களல்ல. நாம் அப்போஸ்தலர்களின் கட்டளைகளையும், எல்லா அப்போஸ்தலர்களிடைய முன்மாதிரிகையையும், நம் கர்த்தருடைய முன்மாதிரிகையையும்

மட்டுமே சுட்டிக்காட்டும் உரிமை பெற்றிருக்கிறோம். மற்ற காரியங்களை கேட்கும் காதுகளை பெற்றவர்களிடத்திலேயே, அவர்கள் ஒவ்வொருவரது மனச்சாட்சிக்கே விட்டுவிட வேண்டும். மெய்யாகவே சித்தத்தை கிறிஸ்துவின் சித்தத்துக்குள்ளாக உண்மையாக மரிக்கச்செய்வது நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும்போது, ஒரு சகோதரனோ அல்லது சகோதரியோ முழு ஐக்கியத்தில் இருப்பதை நம்மால் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

R 4021

உங்கள் பிதா உங்களுக்கு இன்னதுதேவை என்றறிவார்

நு ி பிதா அறிவாரே நு ிக்கென்ன தேவையென்று, வாழ்க்கைதனின் அசைவுகளின் ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதினிலும் .. கணப்பொழுதும் அயர்வதில்லை; கண்கூட துஞ்சுவதில்லை அவரன்பு கண்கொண்டு நன ி நானும் காக்கின்றார் கண்புடி துங்க ி மட்டார்; துயிலறியார் திரவு பகல் முற்றிவிட்ட கதிற்களுக்கு வெப்பம் ி ரிகத் தேவை என்று, சில நேரம் கொடுத்திடுவார் அதிகமான வெப்பக்கற்றை அதன்பின்னே அனுப்பிடுவார் சாதானம் கொடுத்திடுவார் சாதானம் வந்துவிடு ி, திரவுதனின் நிழல்களுடன் நு ில் சுருட்டிடாமல் விட்டுவிட்ட பெருமை கூட சில சமயம் வீறாப்பு காட்டிவிடு ி; ி மகிழ்ச்சி கொள்ள வைத்துவிடு ி அவர் ிட்டு ி அறிந்திடுவார்; நூ ிறியோம் என்னவென்று; நு ிக்கதனை சுட்டிக்காட்ட அவமான பள்ளத்தாக்கில் நு ிக்கக்கூட அனூ ிதிப்பார் வீண்பெருமை ஒதுக்கிடுவோம் ஆர்வம் கொண்டே நு ி கரங்கள் அலைகின்ற போதினிலே அன ிதியோடு கர ி ி ிக்கி ி மார்போடு சேர்த்து வைப்பார் நு ிக்கெப்போ ஓய்வு வேண்டு ி, அவருக்குத் தெரிந்துவிடு ி, ஓய்வுகொள்ள அனூ ிதிப்பார்;வருத்து ிவெண்டா ி ஊக்கம் கொள் உ ற்ற துணை தேவைப்படு ி, வனாந்தரமு ி வந்துசேரு ி; நன ி படைத்த தேவனுக்கே திது எல்லாம் தெரிந்துவிடு ி; தெரிந்துவுடன் கொடுக்கின்றார் அளவில்லா ஆசீர்வாது ி; அத்தையு ி அனுபவிப்போ ி; அளவு தில்லா தின்பம் கொள்வோம் என்னதான் நேரிடினும் நூ ினுள்ளேன் உ ின்னுடனே; என்ற வார்த்தை நு ிக்குண்டு; வீண் கலக்கம் நு ிக்கெதற்கு? விட்டிடுவோம் அவரிடே ி; யாத்திரையின் வழிநெடுக நு ிக்கென்ன தேவையென்று நு ி தந்தை அறிந்திடுவார் நு ிக்கெதற்கு வீண் கவலை? விட்டிடுவோம் அவர் சமுக ி, அவர் கரத்தைப் பற்றிக்கொள்வோம்